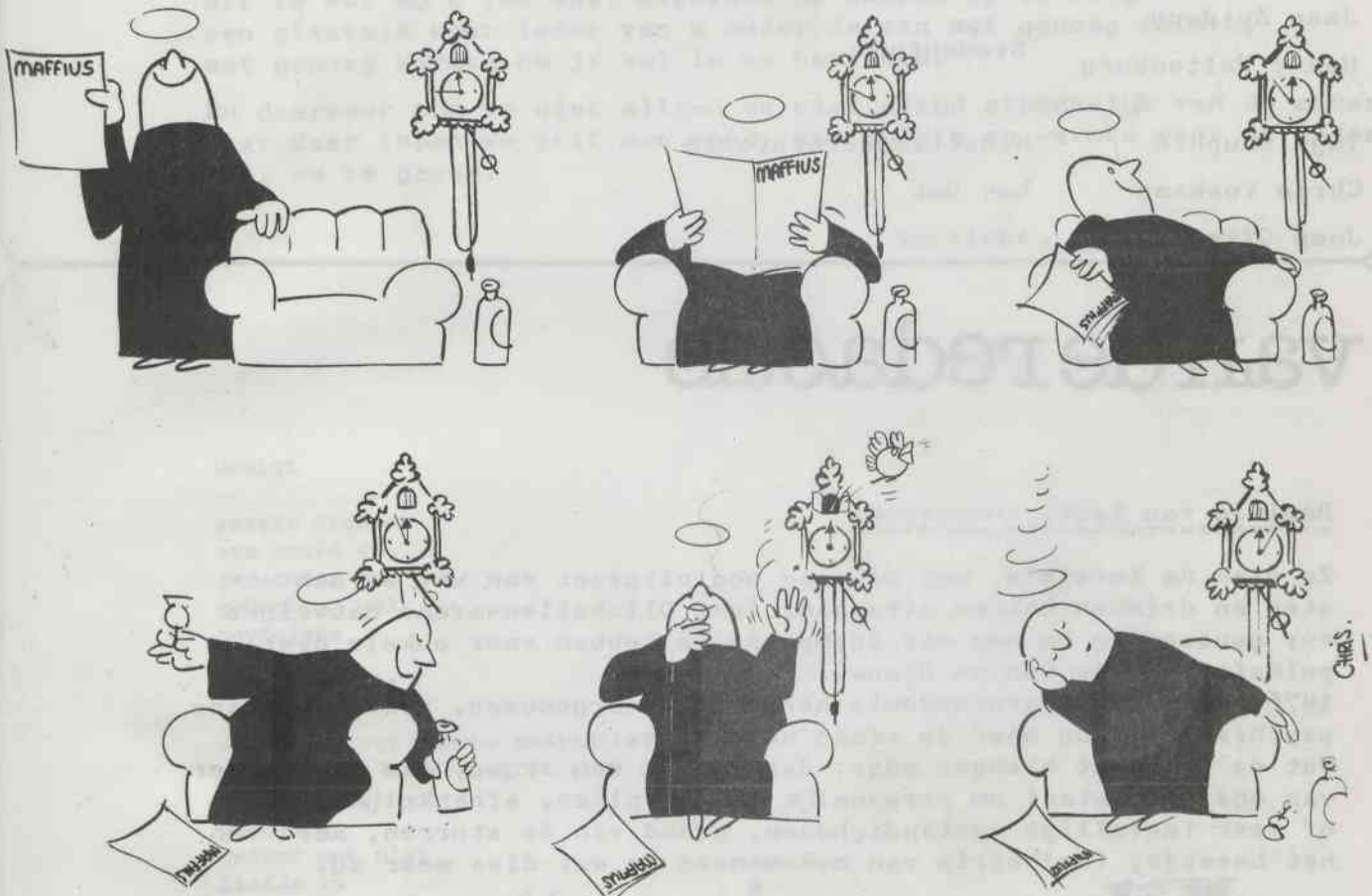

MAFFIUS

MAFFIUS, een min of meer regelmatig uitkomend
informatie- en opiniebulletin van de universiteit te maastricht

Maffius no 1
3^e jaargang, januari 1977

de trouwe lezers een voorspoedig 1977 toegewenst!

<u>Inhoudsopgave</u>	<u>pag.</u>		<u>pag.</u>
Van de redactie	1	Bericht uit de verbruikers-	
In de kijker	2	raad Trefcentrum	31
Nouvelle cuisine	11	Voordracht homeopathie	35
Naar het ouwe systeem	12	Pop agenda plus	36
Werkgroep marxisme en		Onderwijsevaluatie	39
christendom	14	WieWatWaar	48
De algemene faculteit	15	Korte berichten	49
Gerards verdriet	19	Hoe wordt het Academisch	
Van binnen uit	28	Ziekenhuis Maastricht ?	50
Koko-gruis	30		

redactieleden Maffius

Hans Hagen

Vijverdal

REDACTIEADRES

Puck Muller

Inge Dauphin, Vijverdal

Wim Hermens

Biomedisch Centrum

Vijverdalseweg 1, 043 - 841777,
tst 2094

Marijke Niemann

Henk Schmidt

Hoofdgebouw

Jaap Zuidweg

Henny Peltenburg

Studenten

Inge Dauphin

Chris Voskamp

Joep Offermans

Redactiesecretaresse

Lay Out

Adviseur

van de redactie

Beziëld van beste voornemens

Zo vlak na Kerstmis, met de maag nog uitgezet van wat we aan eten en drinken hebben uitstaan, lijkt Oliebollen-avond nauwelijks ver genoeg weg om nog wat adempauze te hebben voor enkele overpeinzingen over Oud en Nieuw.

1976 zijn we weer grotendeels heelhuids doorgekomen, fysiek althans psychisch is nog maar de vraag natuurlijk.

Wat de toekomst brengen moge: dat is ook een vraag, die voor ieder van ons open staat om persoonlijk in te vullen, afhankelijk van min of meer toevallige omstandigheden, stand van de sterren, aard van het beestje, (on)begrip van medemensen en wat dies meer zij.

De goede wensen zijn ook weer niet van de lucht. Zo rondom de Kerst enzo gaat dat ons over het algemeen ook erg aardig af; schijnen we toch wel erg van goede wille te lijken.

Wat er nog over ware te wensen behalve die goede gezondheid (voor zover mogelijk) en dat geluk (als het even kan), is best nog heel wat. Een nog grotere verdraagzaamheid bijvoorbeeld en begrip, als basis voor samenwerking en genoeg moed om eens uit de schuilplaats van je Ego-centrum te stappen. Verder de wens te koesteren dat we gespeend mogen blijven van vergaande kortzichtigheid en dat we ook voor veinzerijen gespaard mogen worden.

Dat we steeds meer inzicht in onszelf krijgen en beseffen dat de drang van eerst-ikke-en-de-rest-kan-stikken soms wel erg dringend is en ook verstikkend.

Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-copie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.

Sluitingsdatum kopij nr. 2: 26 januari.

Wat wij u echter speciaal en van harte toewensen is dat u zo vaak als mogelijk is zult worden geprezen en dat u op uw beurt er aan denkt en eraan durft om welverdiende schouderklopjes uit te delen en tekenen van dankbaarheid en waardering durft te tonen. Wees er niet karig mee; dat zou een ongepaste zuinigheid zijn die de afstand tussen mensen niet kleiner maakt. We komen soms en soms vaak tekort aan blijken van waardering, maar we schieten ook vaak tekort in het laten blijken van waardering. Dus voor de dag er mee; maak er een medemens een beetje gelukkig mee! De kracht van het positief denken alleen is niet sterk genoeg, die kracht zit 'm pas in het positief-doen.

Dit is wat wij u (en ons) uiteindelijk wensen op de RULg: een plaatsje voor ieder van u onder de zon met genoeg ruimte, met genoeg warmte om je wel in te bevinden.

En daarvoor zijn we niet alleen en niet altijd afhankelijk van de ander maar daar lopen we zelf mee rond: met ruimte en warmte voor de ander om te geven.

december 1976

Gedigt

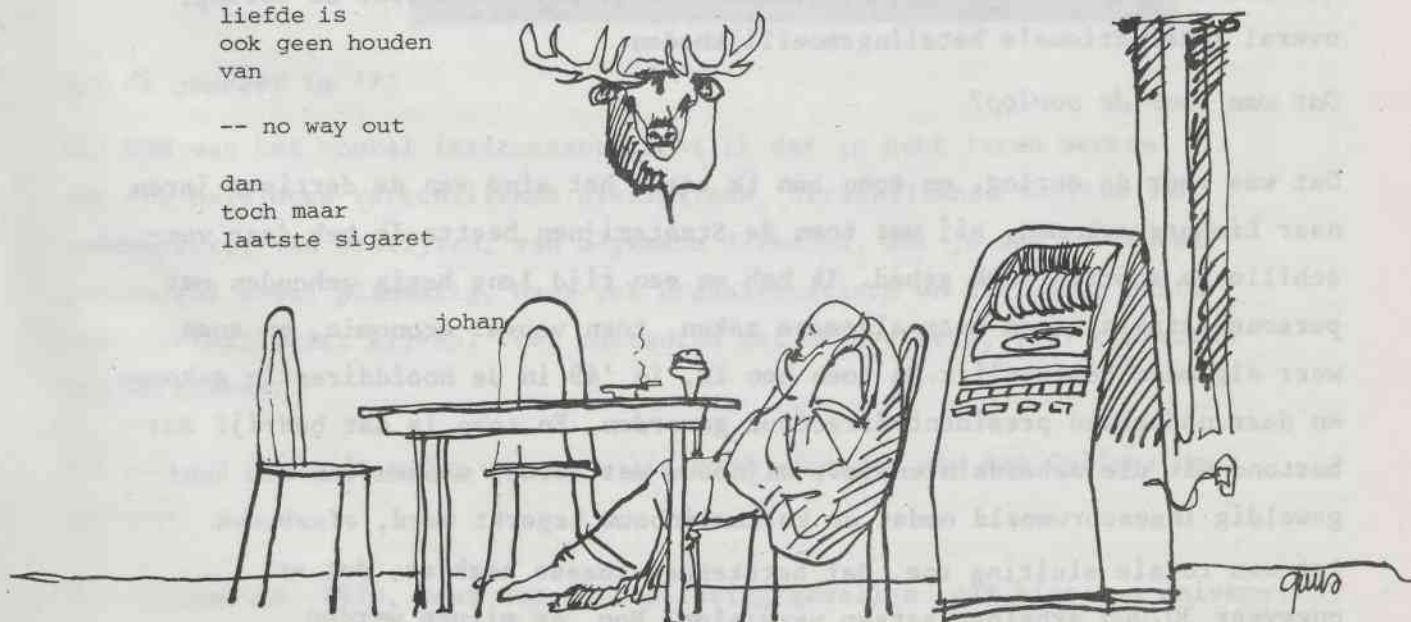
eerste sigaret
een hoofd vol
gedachten *
gedachten vol
gevoelens
gevoelens
een hoofd vol

-- no way out zwarte meditatieve plee
ook geen oplossing ik word gek

geen hoop
geloof ook niet
liefde is
ook geen houden
van

-- no way out

dan
toch maar
laatste sigaret

IN DE KIJKER: ROTTIER

Interview: Henk Schmidt en Hans Hagen

Foto's Jaap Zuidweg

In de kijker deze keer dhr. Rottier die ons binnenkort gaat verlaten. Zijn opvolging is nog niet rond maar in principe valt zijn plaats in het CvB per 1 januari open. De opvolging in het MRC zal wat langer op zich laten wachten. Ter gelegenheid van zijn afscheid bezocht Maffius hem en had onderstaand gesprek met hem.

Kunt u ons iets vertellen over wat u tot nu toe in feite gedaan hebt, zodat de lezers iets meer weten over uw achtergrond.

Na een middelbare opleiding ben ik begonnen te studeren in Antwerpen daarna in Tilburg en toen in Leiden, het betrof telkens economie en later juridische wetenschappen. Mijn eerste baan was op Economische Zaken, speciaal in het internationaal verkeer, een ontzettend interessante tijd voor de oorlog, overal internationale betalingsmoeilijkheden.

Dat was voor de oorlog?

Dat was voor de oorlog, en toen ben ik tegen het eind van de dertiger jaren naar Limburg gekomen, bij wat toen de Staatsmijnen heette. Ik heb daar verschillende soorten werk gehad. Ik heb me een tijd lang bezig gehouden met personeelszaken, toen meer algemene zaken, toen vooral economie, en toen weer algemeen bestuurlijk. En toen ben ik, in '49 in de hoofddirectie gekomen en daar naderhand president-directeur geworden. En toen is dat bedrijf dat bestond uit die arbeidsintensieve mijnbouw met 44.000 mensen van een kant geweldig ingeschrompeld omdat de kolenmijnbouw beperkt werd, afgebouwd tot een totale sluiting toe. Dat betekende, tussen haakjes, dat er ongeveer 30.000 arbeidsplaatsen vervielen. Nou, de mijnen werden gesloten, chemie werd ontwikkeld, en die hele overgang die heb ik toen voor-

namelijk in die laatste periode van mijn werkzaamheden als president-directeur geleid en meegemaakt. Wij hadden een heleboel mensen die vijf jaar eerder op pensioen konden, en in dat kader vond ik het passend om zelf ook vroeger op te stappen.

Dat is geweest in '73

Bij DSM was het vooral interessant dacht ik dat je hebt leren werken met een hele hoop verschillende disciplines, verschillende soorten van medewerkers, van bedrijven, van algemene diensten, dat je dus in die algemene rol zowel planmatig, maar ook organisatorisch en überhaupt besturend vooruit moest kijken. Veel contacten met de overheid, veel contacten met de streek.

Dat was in feite de reden waarom u lid bent geworden van het College van Bestuur?

Ja, dat was in 1970, toen was de beslissing gevallen dat hier een universiteit zou komen en toen was de noodzaak om een combinatie bij elkaar te krijgen die dat zou voorbereiden. Ik werd plaatsvervangend voorzitter van

de commissie voorbereiding met de gedachte, dan is de industrie vertegenwoordigd, ook een beetje met de gedachte, daar moet een stukje werkgelegenheid gecreëerd worden. Bovendien dachten ze misschien dat het nog wel gemakkelijk is voor het verlenen van alle mogelijke diensten, want je had natuurlijk een heel apparaat achter je.

Heeft u verder nog iets in de gezondheidszorg gedaan?

Eigenlijk was gezondheidszorg voor mij een heel late roeping, want ik heb daar nooit mee te maken gehad, behalve zelf als patiënt, maar ik was eind van de zestiger jaren voorzitter van het De Wever Ziekenhuis geworden en dat betekende dus dat je in tal van bestuurlijke problemen van het ziekenhuis en van samenwerking van ziekenhuizen kwam en dat je dus daar toch wel na een paar jaar iets vanaf begon te weten. Toen is de vraag aan de orde gekomen; deze universiteit, die in de hele gezondheidszorg wil participeren zowel voor onderwijs en voor onderzoek en voor alles, en die a.h.w. heel Zuid-Limburg tot zijn academisch ziekenhuis maakt - natuurlijk niks te kort gedaan aan de bijzondere band met Annadal of het nieuwe ziekenhuis in Maastricht- maar die eh toch in heel deze streek in alle gedingen van de gezondheidszorg wil werken, toen kwam de vraag aan de orde, je kunt als faculteit niet werken samen met een gezondheidszorg die bestaat uit individuele en een beetje als atomen tegenover elkaar staande instellingen, instanties, personen en die moesten dus in het gelid gezet worden, die moesten tot samenwerking gebracht worden. Daar moest iemand aan gaan staan en daar ben ik toen voor aangezocht.

In overleg met Tans en Tiddens hebben ze gezegd, nou eh, ik dacht dat het een beetje de bijklank had, 'bijt jij je tanden maar eens op kapot.

En daar zijn we dus moeizaam begonnen. eerst met de stuurgroep, naderhand met een aantal werkgroepen. Een heel grote moeilijkheid was daarbij dat daar geen enkele dwang achter zat, of geen enkele wettelijke verplichting, maar dat het allemaal moest gebeuren op basis van vrijwilligheid van de betrokkenen zelf, die zoals dat in de gezondheidszorg is, tot dusver niet gewoon zijn om zo intens samen te werken en die dus met een zekere argwaan en ook met een zekere vrijblijvendheid aan die samenwerking begonnen. Belangrijk was voor de faculteit dat dat rechtstreeks beschouwd werd als voorwaarde voor de faculteit om met onderwijs, met onderzoek en met die gezondheidszorg in dit veld in te schieten. Maar anderzijds werd het steeds meer een zaak van de gezondheidszorg en voor de gezondheidszorg zelf en als ik nu dus bij mijn weggaan twee functies achterlaat, voorzitter regionaal centrum en lidmaatschap van het College van Bestuur, dan komen er ook twee andere en eh bovendien gaat het medisch regionaal centrum hier uit huis en de medewerking van Vermeegen en Jos Gerards, dat alles houdt geleidelijk op en dat wordt een zaak voor de

gezondheidszorg zelf waar de faculteit wel aan meedoet en waar ze voor bepaalde echelons van de gezondheidszorg geordende partners vindt om mee samen te werken en eh als zodanig zijn wij in het land een beetje uniek met de ordening van de gezondheidszorg, want ergens anders is het nog niet zover. Wij zijn dan ook één van de vijf proefregio's waar volksgezondheid mee wil leren, hoe moet dat eigenlijk allemaal.

Uit die woorden maak ik op dat men in het begin nogal negatief stond tegenover de mogelijkheden van samenwerking in Limburg tussen de instellingen van de gezondheidszorg. Maar ik begrijp nu ook dat u nu toch wel tevreden bent met de resultaten.

Nou, tamelijk negatief? Men was het niet gewoon, men zag het doel allemaal niet, men zei gemakkelijk, nou ja, dat is een zaakje van de faculteit. Ik geloof dat we een heel eind gevorderd zijn; men is aan een aantal dingen gewoon geworden, men kent elkaar, men vindt het vanzelfsprekend en ik durf ook te zeggen men daar zelf niet meer vanaf willen. Zover is het nu, maar het zal nog een heel stuk verder moeten groeien; het zal geleidelijk helemaal in de sfeer moeten komen van dat er ook echt zaken gedaan worden en dat men dus steeds meer aan de gezamenlijkheid toe laat vallen wat nu allemaal toch nog in wezen voor de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf is.

Bij die gezamenlijkheid, denkt u dan aan de gezamenlijkheid van de directies van de instellingen of toch ook aan democratiseringstendensen; dat de patiënt daar ook bij betrokken gaat worden?

Ja, nou dat vindt ik een heel goed punt. Ik geloof dat ik het het beste zo kan stellen: Er komt een overkoepelend orgaan dat voorlopig zal heten, de MRC raad. Daarin zitten vertegenwoordigers en representanten van tal van instanties van de gezondheidszorg, maar ook tal van beroepsgenoten uit de gezondheidszorg, maar ook bijvoorbeeld van de consument, die dan gerepresenteerd wordt door de overheid of door voor mijn part een paar burgemeesters.

Daaronder zijn er organen voor de ziekenhuizen, voor de verpleeghuizen, voor de eerste lijnsgezondheidszorg, voor de geestelijke gezondheidszorginstellingen en bij elk van die dingen zijn het nu nog besturen, directie en stafleden, die met elkaar praten, maar de bedoeling moet zijn dat zij hun achterban daarbij inschakelen, en dat b.v. een ondernemingsraad, zeg nou maar van een ziekenhuis, op de hoogte raakt van wat er allemaal gaande is en wat men in de gezamenlijkheid wil doen. Dat is dus een antwoord op uw nogal suggestieve vraag.

Moet je niet zorgen dat daar een ruimere inbreng is. Ja, maar dat kan nog niet direct, dus je moet zeggen de mensen die hier aan tafel zaken komen doen moeten maar zorgen dat hun achterban op de hoogte is en op de hoogte zijn van wat er werkelijk leeft.

U weet, in 1972 verscheen de basisfilosofie in Medisch Contact als een soort van neerslag van idealen van de eerste groep. Als u nou nog eens terug kijkt naar die idealen, zou u dan kunnen aangeven, nou daar zijn we op de goede weg en daar zijn we de verkeerde weg eigenlijk ingeslagen?

Laat ik voorop stellen dat ik bewondering heb voor de basisfilosofie. En ik kan die bewondering des te onbevangerder uitspreken omdat ik ze niet gemaakt heb. Als u zegt, wat is ervan terecht gekomen, is u teleurgesteld?, ik bepaald niet en ik geloof ieder die er ook maar iets mee te maken heeft, de streek, ook verdere kringen in het land, universitaire kringen, academische kringen, ik geloof niet dat men daarin teleurgesteld is. Ik geloof wel, dat als je naar de toekomst kijkt, het zaak zal zijn om die basisfilosofie doorlopend bij te stellen en verder uit te bouwen en ik geloof ook dat men op de tijd die men besteed aan evalueren, moet laten volgen, het trekken van de lessen daaruit. En niet te makkelijk: het is nu weer geëvalueerd en we gaan weer verder. Ik geloof dus, ja dat is misschien een gedachte voor oud en nieuw bij de jaarwisseling, en misschien ook bij een funktiewisseling maar ik vind;

een belangrijk punt is aandacht besteden aan de ervaringen en dan grondig overwegen, moet je toch in de verwerkelijkingvormen en zelfs in de doeleinden die je voor ogen hebt iets bijstellen. Ik heb weleens de indruk dat wij allemaal in de stroom zittend, daar te weinig gelegenheid voor hebben.

Een van de dingen die al expliciet gezegd zijn bij de komst van de universiteit naar Limburg, is dat deze universiteit een bepaalde functie, meer specifieke economische functie zou moeten hebben ten aanzien van deze regio. Wat vindt u, is daar iets van terechtgekomen?

Dat was een functie die toch eerst even wat nader bekeken moet worden. Wat betekent dat, economische bijeffecten of economische uitstralingseffecten van zo'n lichaam? Ik dacht dat er vooral gedacht was aan twee dingen: aan werkgelegenheid en dat betekent nu toch in die paar jaren enige honderden mensen die hier leven en werken, maar dat moet natuurlijk dat moet je zien in het toekomstperspectief, dat is een zaak van een generatie. En dan heb ik persoonlijk toch wel grote verwachtingen door wat er nu aangezet kan worden in het kader van die Algemene Faculteit met nieuwe programma's met de gedachte van post-academiale vorming, met de gedachte eigenlijk aan education permanente. Als je dat dus in perspectief ziet uitwaaiëren, dan geloof ik dat als men een paar decennia verder is, men inderdaad zal zeggen dat hier aan die bedoeling van economische bijeffecten aangezet is.

Maar er is nog een ander effect van deze instelling waar wij ons misschien hier in Maastricht werkelijk geen van alle erg bewust van zijn, dat is het culturele uitstralingseffect. Er is hier een grote groep van misschien wat willekeurig bij elkaar gewaaide, maar toch vaak bijzondere, intelligente en begaafde en knappe mensen bij elkaar geveegd die werken aan een gezamenlijke taak, maar die bewerken ieder voor zich iets, althans die potentie hebben ze, in het samenlevingspatroon, in de maatschappelijke figuren die soms dicht in relatie met de faculteit en met universiteit ontstaan, maar soms ook in de wooncentra en in de leefgemeenschappen. Dat is één van de belangrijkste effecten van deze universiteit voor Zuid-Limburg, een stuk, het klinkt wat raar dat woord, intellectuele potentie, iets in die richting, waaruit intellectuele, culturele, wetenschappelijke vernieuwende impulsen voortkomen van mensen van heel andere aard, van mensen van heel andere opvattingen. Dat is een bevruchting waar je ook de gevolgen niet breed genoeg van kunt zien in de toekomst. En die twee dingen samen dat vind ik het fascinerende geweest van de creatie hier van de universiteit.

Nou vind ik wel dat er reden te meer is waarom je, en dan zonder al te idealistisch te zijn, maar gewoon met twee poten op de grond, moet kijken of je voor de mensen die hier samen werken en samengebracht zijn, toch iets van een stukje gemeenschappelijke visie of gemeenschappelijk ideaal levend kunt maken en houden. Een stuk visie: wat willen wij met dit werk en langs welke wegen willen we dat zo ongeveer bereiken?

Kunt u dat nog een beetje verder invullen?

Mag ik het eens met een vergelijking trachten duidelijk te maken wat ik bedoel: in de grote industrie en ook in de kleinere bedrijven, maar zeker in de grote industrie, is er een meer-jaren planning en dan worden telkens de doelstellingen opnieuw voor ogen genomen en heel bewust bijgesteld, en vanuit die doelstellingen wordt in de verschillende onderdelen, met de inbreng die elk van de onderdelen als bouwstenen aandraagt, een beeld gevormd: daar moeten we naar toe.

Ja, dat snap ik, maar ik bedoel het karakter van de doelstelling: wat moet ik me daarbij voorstellen, waar moeten we ons gemeenschappelijk doel in vinden, wat zou het moeten zijn?

Ja, dat karakter ligt dus in het vormen van mensen, met dus b.v. heel bewust niet meer het doorbreken van de gedachte dat het alleen maar vormen is van jonge mensen die dan verdwijnen, maar het blijvend vormen van mensen dus ook post-academisch. Daarnaast dacht ik op het punt van onderzoek en van maatschappelijke dienstverlening. Maar het belangrijke punt daarbij is het grote thema waar die Algemene Faculteit mee kan beginnen: dat is social health, sociale gezondheid slecht vertaald; voor mij persoonlijk ligt het al heel dicht bij sociaal welzijn, ook wel met zekere medische relaties of althans met gezondheidsrelaties.

En nu geloof ik dat een machtig potentieel blok als hier aan het ontstaan is, dat men, in plaats van uiteen te vallen in groepen dit en groepen dat, die dan wel met projecten gezamenlijk verbonden zijn, maar dat men iets van een stuk algemeen streven zich voor ogen moet nemen. Iets wat afhankelijk is van de tijd, van de behoefte van de maatschappij die natuurlijk tussen nu en tien jaar weer helemaal anders kan zijn. Maar dat bewust bijstellen, kijk dat bewust er aan werken.....

U legt er zoveel nadruk op, maakt u er zich eigenlijk ongerust over dat wij onze gemeenschappelijke doelstellingen.....

Nee, maar het is voor mij heel vanzelfsprekend dat naarmate er meer mensen komen, die allemaal hun eigen persoonlijke doeleinden hebben, hun persoonlijke ambities en hun persoonlijke hobbies misschien ook nog, dat naarmate die groepen groeien je toch moet proberen, als je er althans iets bijzonders van wil maken en als je hoog gestemd bent in je verwachtingen over maatschappelijke inbreng en maatschappelijk produkt, om iets van een gemeenschappelijke marsroute uit te stippelen. Er moeten vormen en wegen gevonden worden tot dat gezamenlijk denken en gezamenlijk bewust uitstippelen, waarbij men er op moet letten dat het niet alleen gecoördineerd maar ook een geïntegreerde krachtsaanwending is. Naarmate er meer mensen bij elkaar komen die, niet als in een bedrijf waar je een veel scherpere discipline op dit soort punten hebt, allemaal vrije werkers zijn, dan wordt dat moeilijk. En dan moet je er iets aan doen, dacht ik.

Wat is volgens u het grootste kernprobleem in de gezondheidszorg op het ogenblik en wat voor de toekomst?

Dat vind ik niet met een paar zinnen te beantwoorden. Dat ligt er aan van welke kant je het vraagstuk wil belichten. Ik wil het natuurlijk niet van de medische kant belichten, in de medisch technische zin. Ik wil het ook niet puur van de economische kant belichten maar dat is wel één van de facetten. Ik vind dat de economische gevolgen van de gezondheidszorg één van de gebieden is die bijzondere aandacht behoeven. Dan kom je meteen terecht in een doelmatige spreiding, het vermijden van overcapaciteit, niet meer overal alles present stellen, dus een zekere doelmatigheid bij het plannen van nieuwe dingen, maar ook samenwerkingsverbanden. Daarbij denk ik vooral aan grotere instellingen met name ziekenhuizen. Tegelijkertijd dacht ik, is in de hele gezondheidszorg één van de grote vraagstukken de doelmatiger organisatie. Bij de gezondheidszorg als geheel is de organisatie verre van ideaal. Ik las laatst in een Amerikaans tijdschrift, in verband met taken die het MRC moet uitvoeren, dat ze in Amerika ontdekt hadden dat alleen al de administratieve handelingen in de gezondheidszorg 25% van de kosten uitmaken. Als je daarover na gaat denken: elke dokter zijn eigen kaartstelsel, en in het ziekenhuis al die specialisten een eigen kaartstelseltje, het kaartstelsel van het ziekenhuis zelf, de boekhouding van het ziekenhuis, de

landelijke medische gegevensverzameling van SMR, het Lisz-project en al die dingen, dat is allemaal apart en iedereen doet het weer allemaal opnieuw. Het klopt allemaal niet en die gegevens worden ook niet optimaal benut. Als je dat dus anders zou kunnen organiseren dan kun je honderden miljoenen besparen. Daarom, als u zegt wat vind je nou het grootste probleem, dan zou ik het eigenlijk wel met één zin kunnen beantwoorden: het bewust maken van de mensen in de gezondheidszorg om gezamenlijk te werken aan betere spreiding, minder kosten, doelmatiger werken, afgezien van pure medische doeleinden, beoordelingsmaatstaven van de effectiviteit van de gezondheidszorg, enfin de hele Reerinkhoek.

Wat is er eigenlijk precies waar van die geruchten dat er met uw opvolging gewacht wordt tot de verkiezingen geweest zijn?

Ik geloof dat niet, 't is natuurlijk altijd als het om een overheidsfunctie gaat en als er een kabinetswisseling of althans een personenwisseling in het zicht komt, dat men dan zegt -dat kan zijn voor burgermeestersbenoemingen of voor weet ik wat benoemingen bij de overheid-: daar wacht men op. In wat ik persoonlijk heb meegemaakt bij de pogingen die hier aan de gang zijn om in de opvolging te voorzien, heb ik absoluut geen enkele aanwijzing dat er hier bewust gewacht zou worden totdat die kabinetswisseling plaatsvindt.

Geloof u aan een man als Gruyters voor hier?

Ik ken meneer Gruyters niet, ik heb geen mening over mensen die ik niet ken. Gegrinnik.

Maar wat sturen ze ons nou uit den Haag steeds voor mensen?

Ja, als je een voorselectie op je bord krijgt uit een hele grote stapel sollicitaties, dan vraag je je soms wel even af hoe komen ze daarbij! Dan zou je wel de neiging hebben om te zeggen: mag ik zelf eens in die grote stapel neuzen of ik er niets anders uit kan halen maar eh ik dacht toch ook bij de mensen die wij uit de voorselectie doorgeschoven gekregen hebben, dat er toch een aantal mensen zijn waarvan ik me kan voorstellen dat men daar mee voor de dag komt. En vergeet niet dat wij misschien hier er wat anders tegen aan kijken omdat wij, dus dat zijn mijn collegas van het bestuur en ik, heel sterk voor ogen hebben, dat het niet een opvolger van Rottier moet worden maar een opvolger van Tans. En dat maakt de zaak wel aanmerkelijk moeilijker. En ik weet niet of de universiteitsraad of wie ook zich dat zo klaar bewust is dat ze misschien sollicitanten hebben gekregen voor een lid van het bestuur terwijl het eigenlijk de voorzitter is.

De opvolging bij het MRC, valt daar nog iets over te zeggen?

Nee, daar moet ik aanstonds verder over praten en de stuurgroep moet dan kijken of ze keuze kan maken uit de overigens niet ruime mogelijkheden of dat ze nog wil werken op een zekere tijdwinst. Ik weet het niet.

Wat is achter uw doen en laten afgelopen jaren de drijfveer geweest. Waarom heeft u het leven zo geleefd als het gebeurd is?

In mijn vroegere hoofdfunctie was ik geboeid door de ontzettende veelzijdigheid en de zeer intensieve menselijke kontakten, dat is iets wat mij persoonlijk altijd zeer aanspreekt. Naderhand, meer vrije tijd krijgend en al in die voorbereidingscommissie zittend, heeft het mij bijzonder geboeid om mee te kunnen werken in een heel nieuwe setting met een heleboel nieuwe mensen die ik niet kende, en vooral ook heel veel jongere mensen.

Wat gaat u doen als u hier vandaan gaat, naast die paar maanden MRC?

Nou ik weet het niet, ik heb nog wel een paar commissariaten, ik word nu en dan nog gevraagd voor adviseursschappen, ik ben adviseur van NZR, ik ben adviseur in een ziekenhuiskwestie rondom Eindhoven waar een aantal ziekenhuizen bij betrokken zijn, ik wil nog wel wat blijven doen, ik wil weer gaan studeren. Ik studeer graag, alle soorten van dingen. Ik ben nou bezig met mijn spaanse taal te vervolgen en ik wil bij blijven in twee dingen: iets van de economische macrobestel van een land zoals Nederland, dus daar weer wat meer tijd voor nemen en die ontwikkelingen in de ondernemings sfeer of in de hoek van de andere instellingssfeer, van inspraak en verantwoordelijk, hoe dat ligt dat heeft me altijd geïnteresseerd.

Nouvelle Cuisine

Wie vroeger door Frankrijk reed, moest wel langs kleine weggetjes zwerven. Dan kwam je langs zo'n uitgestorven dorpje (maar toch ergens levendig!) en dan gooide de slager fris van de lever een stuk van z'n heerlijke paté (de son foie gras) naar buiten om te laten zien wat een voortreffelijke waar hij had. Maar dat wisten de honden ook! Waar de meeste honden waren was de beste waar! Dat vrolijke geblaf en die geur van paté en hondepoep. Onvergetelijk!

En dan herfst in Normandië. Onder de bomen de afgewaaide appels die al een beetje gistten. Je hoefde er maar een paar uit te persen en je had cider! En als we zo met z'n allen bezig waren onder de appelbomen, dan stond daar soms zo'n echte Franse boer te kijken. Je weet wel, met weinig tanden, z'n ogen wat toegeknepen en een versleten jas wapperend in de wind. En dan wist ik dat die man van ons hield omdat we zo genoten van zijn geliefde land!

Nee, het oude Frankrijk van vóór de autowegen. Sinds Franco dood is moet je oppassen dat je op tijd afslaat, anders zit je in Spanje. Maar toch, de Fransen zouden niet Frans zijn als ze hun autowegen niet culinair wisten te gebruiken. Hier volgt een recept van een beroemd motelhouder (waar soms zelfs de minister komt eten!)

Lapin à l'autoroute

Men legt het doodgereden konijn (dat nog wel heel moet zijn) in de marinade tot de eerste vliegen erop afkomen. (In de winter neemt dit wat tijd). Daarna wordt het dier snel ingegipst en begraven in de middenberm. Het wordt pas gegeten na minstens drie weken druk vakantie-verkeer. Heerlijk met grannyburries en pommes de terre! Drink er Graaf Supérieur bij!

Dit gerecht bevat iets van wat hier in de keuken onbekend is, maar wat de Fransen "l'essence" noemen.

WH

NAAR HET OUWE SYSTEEM

Wij zijn toch wel de meest gematigde studenten van Nederland: we kunnen lekker schoppen tegen het onderwijssysteem, maar van de andere kant gaan we toch fijn thuis of in 't studielandschap (als je slechte oren hebt) op ons eigen houtje naar onze eigen inzichten aan de gang.

Dat menen we natuurlijk ergens niet en daarom gaan we ook nog naar de onderwijsgroep. Let op wat daar gebeurt:

(een 4-weken-durend blok uit het x-te jaar, de tweede zitting, de vorige zitting zijn afspraken gemaakt en nu zal blijken of de groep een beetje draait):

Om kwart over tien (twee) zijn er vijf mensen en de tutor (wiens enige ervaring: Karla Kritikaster en het betagram) stelt voor maar te gaan beginnen. Enfin, om een lang verhaal kort te maken, er was bijna geen literatuur in het studielandschap, de casus is kut met peren (zou Japi zeggen)* gestructureerd en verder zal iedereen wel moeite hebben erin te komen, etc.

In werkelijkheid is het volgende gebeurd: je krijgt het blokboek in handen, kijkt naar de titel; slaat de eerste casus op en ziet dan dat, inderdaad: de presentatie kon beter, maar och, je weet wat er dit blok te doen staat en je gaat aan de slag. Want je gaat tóch wel aan de slag. En daarom baal je helemaal niet zo en ben je helemaal niet zo afwezig wegens frustratie en nu komt het: daarom gebeurt er gewoon helemaal niets.

Duidelijk is dat de tutor dit niet ziet en het gevolg is dat mensen die met genoeg moeite het blok in elkaar gezet hebben, helemaal niet horen hoe het blok is overgekomen. En zo leren we niets van elkaar. (Als ik Hekon goed begrijp is dat zijn kritiek voor een deel in de Kijker). Ik geloof dan ook niet zo in afwezigheid wegens frustratie (meer in afwezigheid van Paul Stegeman, die studenten vertegenwoordigt in de Faculteitsraad).

En daarom, als we als studenten geen verantwoordelijkheid willen voor het onderwijssysteem, wat er op neerkomt dat we allemaal

* bij censuur: tranen met tuiten.

voor ons zelf werken, dan stel ik voor dat we terug gaan naar het
ouwe systeem, want dat is veel geschikter voor mensen die op deze
manier werken.

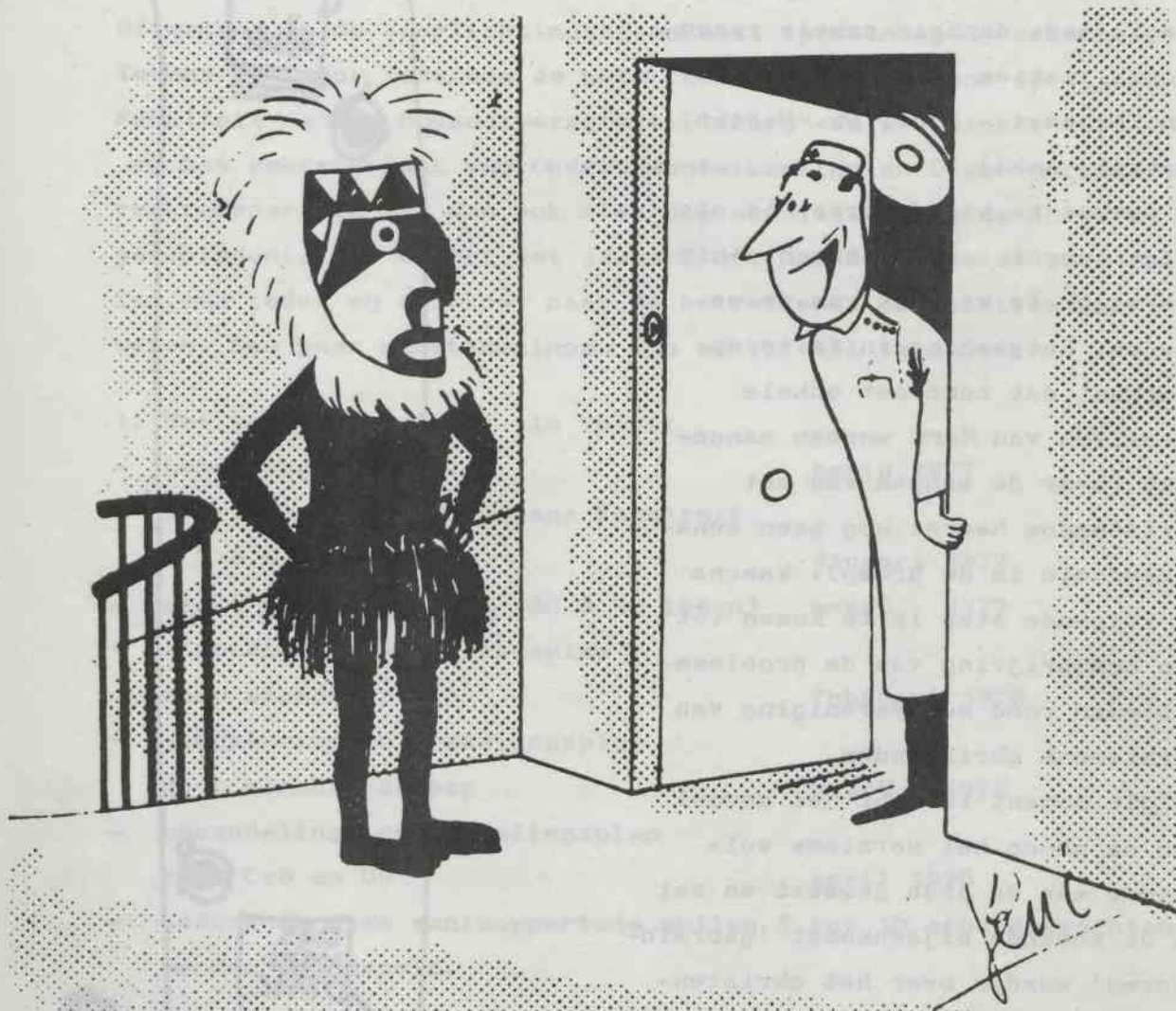
Intekenen bij: Frans van der Horst

~~Heken Pasman~~

Henny Peltenburg.

(Alle correspondentie naar Maffius, Inge Dauphin).

Henny Peltenburg.

AHA....KOMT U VAN DE R.U.L.g.?

WERK GROEP MARXISME & CHRISTENDOM

Sinds enige tijd (september 1976) is op initiatief van Jan Nijhof een groep werkzaam die de verenigbaarheid, de mogelijkheid van het samengaan van marxisme en christendom tracht na te gaan.

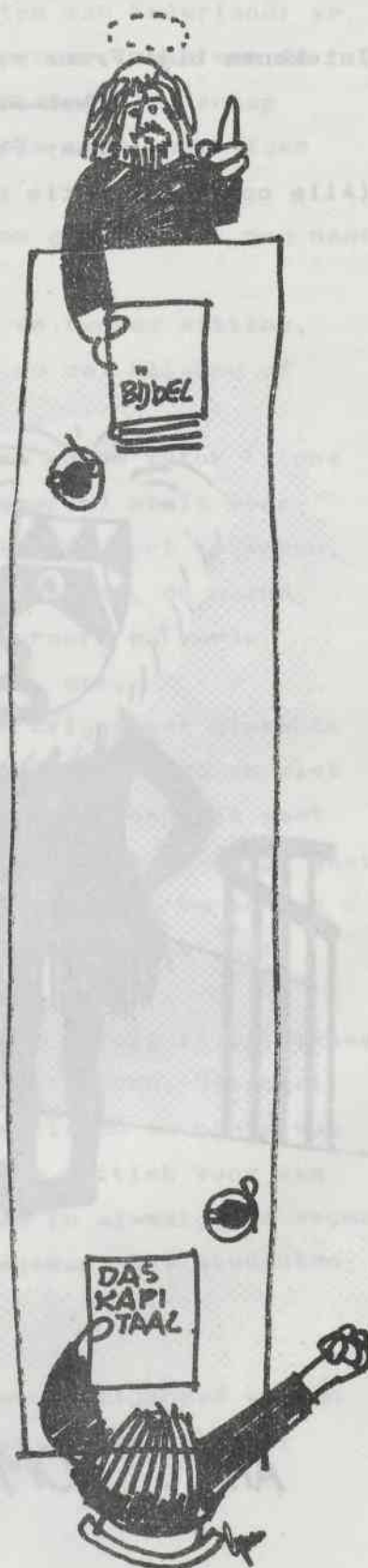
Het is een onderwerp dat momenteel nogal in de belangstelling staat, mede dankzij enkele recente publicaties (b.v. Rode & Gouden Toekomst - Prof. Dr. Martin Plattel, Ambo).

De werkwijze van de groep is als volgt: eerst wordt getracht enig overzicht te krijgen van de gebieden, hetgeen er in feite op neer komt dat concreet enkele theorieën van Marx worden aangepakt (over de aanpak van het christendom heerst nog geen eensgezindheid in de groep). Waarna de volgende stap is te komen tot een omschrijving van de probleemgebieden rond een vereniging van marxisme & christendom.

Op dit moment is voor het gevoel van de groep het marxisme voldoende aan de orde geweest en zal in de komende bijeenkomst 'gebrainstormd' worden over het christendom.

Nadere inlichtingen bij Jan Nijhof & Henny Peltenburg.

Henny Peltenburg.

DE ALGEMENE FACULTEIT

Limburg heeft weer reden tot vreugde. Na het gewezen tanden-geknars om het uitstel van de nieuwbouw kunnen alle betrokkenen sinds 11 november jl. de toekomst weer wat luchtiger tegemoet zien. Politici, bestuurders, vakbond en Kamer van Koophandel: stil maar, wacht maar, Randwijck WORDT nieuw! Homo trudens, de dringende, expansieve mens is niet zonder slag of stoot te genezen. Vooruitgang en vernieuwing blijven voorlopig expansief.

Goed, we zouden het dus over de Algemene Faculteit hebben. Veel zal al bekend zijn na de voortreffelijke berichten van Joep Offermans en de voorlichtingsbijeenkomst op maandag 13 december. Tevens was voor iedereen de nota "Ontwikkelingen voor de Algemene Faculteit van de Rijksuniversiteit Limburg" dd 23 oktober 1976 op het sekretariaat van Onderwijsontwikkeling en Onderwijsresearch verkrijgbaar. Ik zal dan ook niet nog eens uitvoerig de jongste geschiedenis tot en met het jawoord uit den Haag aan de orde stellen, een ieder zij daarvoor naar de betreffende publikaties verwezen. Een paar kanttekeningen zijn echter wel te maken:

1. Het toekomstbeeld is als volgt:

- benoeming dekaan begin 1977
- start Werkgroep Algemene Faculteit
(7 á 9 leden) januari 1977
- start Klankbordgroep (20 á 30 leden) maart 1977
- Afronding ontwikkelingsplan
door werkgroep februari 1978
- goedkeuring ontwikkelingsplan
door klankbordgroep maart 1978
- behandelings ontwikkelingsplan
door CvB en UR april 1978
- gedurende deze aanlooperperiode zullen 5 tot 10 arbeidskrachten worden aangesteld.

2. Benoemingen

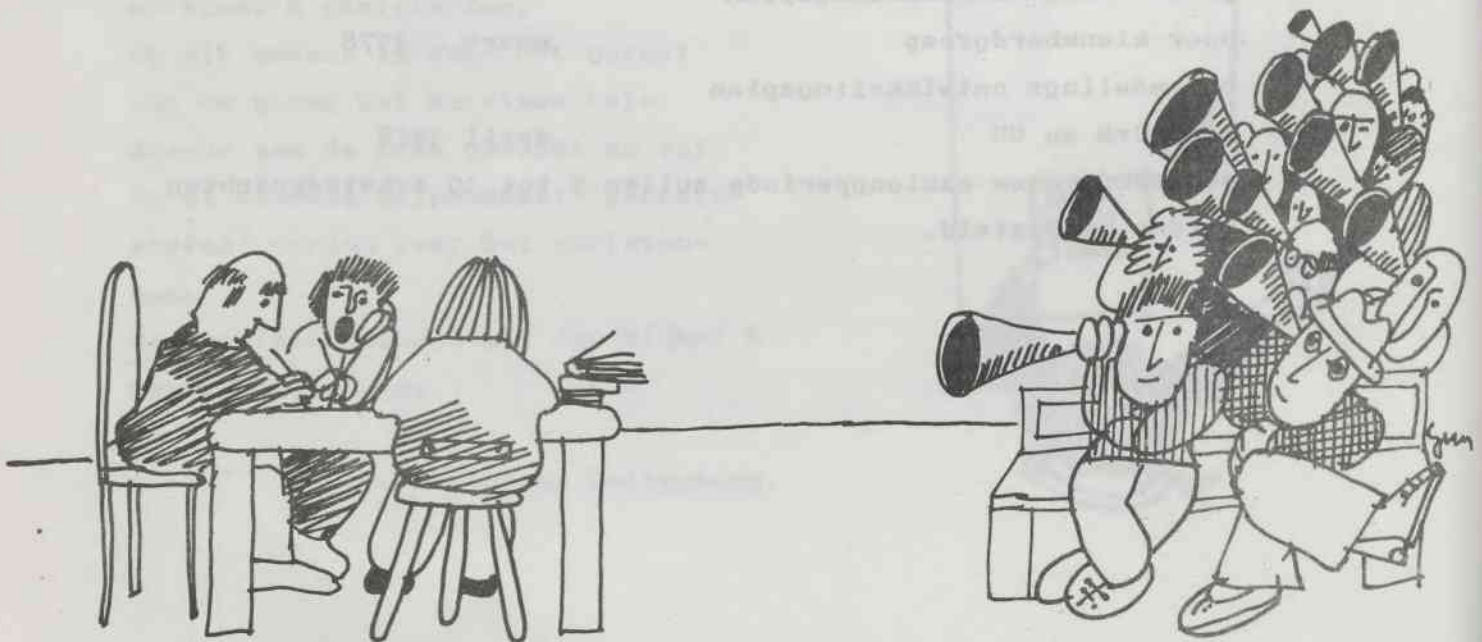
- De Werkgroep

Vanuit de RULg zullen hieraan deelnemen de heren Tiddens, Philipsen en Wijnen. Het College van Bestuur heeft daarnaast de heer Wijnen gevraagd een voorstel te doen aangaande de te benoemen externe leden. Deze heeft daartoe de leden van de UR, de FR, het Fac. bestuur, de capaciteitsgroepvoorzitters, de hoofden van dienst en het College van Bestuur schriftelijk verzocht suggesties te doen. Deze zijn inmiddels binnen. Op voorstel van de heer W. Wijnen zal het CvB nu de externe leden kunnen gaan benoemen.

- De klankbordgroep

Een soortgelijke procedure als bij de Werkgroep zal hier worden gevolgd, zowel ten aanzien van de interne leden als de externe leden. De interne leden zullen afkomstig zijn van de voor de Alg. Faculteit relevante capaciteitsgroepen. Het CvB beslist wat relevant is.

Het is uitdrukkelijk de bedoeling, dat voordrachten vanuit de capaciteitsgroepen en diensten door de leden in overleg worden gedaan. In de praktijk blijkt dat zelfs dit democratisch restje in de procedure vaak niet wordt aangehouden.

3. Waarom een A.F.?

De vraag waarom er in Maastricht geen medische hogeschool maar een Universiteit met twee "medische" faculteiten moest komen heeft menigeen al beziggehouden. Ook Philipsen heeft dit in het voorbereidingsoverleg voor de nota aan de orde gesteld. Zelfs in de nota wordt - onder "Aanzetten voor een basisfilosofie A.F." - gesproken van de mogelijkheid metter-tijd na te gaan of het doorbreken -of beter nog opheffen- van de facultaire grenzen geen goede beslissing zou zijn. De matrix-organisatie zou daar een katalyserende rol bij vervullen.

Daarbij komt, dat de discussie om te komen tot een "School of Public Health" in Nederland m.i. enigszins door de komst van de A.F. wordt doorkruist.

Het argument voor de A.F. in Maastricht is, dat zowel een medische hogeschool als een School of Public Health te somatisch respectievelijk te medisch georiënteerd zouden zijn, zodat het aandachtsgebied zoals dat van de A.F. wordt gedacht niet tot zijn recht zou komen.

Nu in de nota echter zo expliciet de nauwe samenwerking tussen de M.F.M. en de A.F. voorop wordt gesteld, mag aan de levensvatbaarheid van dit laatste argument wel worden getwijfeld.

De A.F. wordt werkelijkheid, maar het lijkt niet nodig de politieke feiten met wetenschappelijke schijnargumenten te onderbouwen.

4. Onderzoek en Onderwijs

Het probleemveld, waarvan de contouren in de nota zijn aangegeven, is -ongeacht het bovenstaande - van groot belang. Los van de vraag of daartoe nu in Maastricht een A.F. moest worden gestart, meen ik dat, nu de politieke kaarten eenmaal zo liggen, hier een geweldige kans is om een maatschappelijk zeer relevant onderzoeksgebied ter hand te nemen. De invloed van maatschappelijke en sociale verschijnselen op de gezondheidsproblematiek is enorm. De nota noemt o.a. voeding, milieu, leefgewoonten, problemen van arbeid- en vrije tijd, vervreemding, beslissingsstructuren enz. Het zijn de levensproblemen achter onze gezondheidsproblematiek, waar de geneeskunde te weinig aan toekomt. Het is verheugend, dat de wat eenzijdige research-activiteiten in het kader van de gezondheidszorg met de A.F. een stimulans in de richting van de maatschappelijke achtergronden van gezondheid en ziekte krijgen.

Dat het probleemveld der A.F. voor de onderzoekers als het ware rijp is om te oogsten neemt evenwel de vraag naar de opleiding niet weg. Wie moet de Akademische opleiding aan de A.F. volgen? In de aanvang zal - mede ter vorming van de eigen know-how - begonnen worden met het opstellen van leerpakketten, welke voor post-akademisch en hoger beroeps onderwijs kunnen worden gebruikt. Uiteindelijk zullen echter studenten aan de A.F. wetenschappelijk onderwijs moeten gaan volgen. Gedacht wordt aan opleidingen voor staf- en beleidsfunctionarissen op het gebied van de sociale gezondheid.

De politieke oplossing van de A.F. lijkt hier tot praktische consequentie te krijgen dat aan de veelheid van specialistische opleidingen, welke binnen en buiten de gezondheidszorg bestaan een nieuwe opleiding wordt toegevoegd. En daarmee is de achillespees der A.F. m.i. aangegeven. In een tijd, waarin de onverstaaenbaarheid tussen de verschillende gespecialiseerde wetenschapsbeoefenaars toeneemt, is het van grote waarde een onderzoekscentrum te starten, waar maatschappelijke achtergronden in hun totale samenhang worden bestudeerd, is het tevens van belang gespecialiseerde opleidingen van HBO en WO te bevruchten met resultaten van dit onderzoek, maar is de creatie van een nieuw specialisme niet van node. Het gevaar is zelfs aanwezig dat men het tegengestelde bereikt van wat men beoogt: Het bestaan van de "holisten" der A.F. kan er de oorzaak van zijn, dat de "specialisten" zich ontslagen kunnen achten van de noodzaak om hun taak in een groter geheel te plaatsen. Een soortgelijke ontwikkeling kan men waarnemen op het terrein van de milieuzorg, waar de milieu-deskundigen de verantwoordelijkheid voor onze omgeving gekregen hebben en waar het instellen van vervuilingsnormen verontreiniging beneden het grensniveau per definitie acceptabel heeft gemaakt.

Aldus beschouwd is de A.F. gezien naar ontstaan en ontwikkeling tot nu toe, een kind van zijn tijd en draagt de ziekten van de tijd bij zich. Moge zij o.m. door het doen van onderzoek de broodnodige antistoffen ontwikkelen.

Hans Hagen.

gerard's verdriet

Gerards verdriet gaat dit keer over zijn grootste verdriet: Randwijck. Zoals het het tot de eindejaarsvreugden behoort naar de top-50 van 't voorbije jaar te luisteren, zo hoort het ook tot de onvermijdelijke droevigheden het zwartboek over dat jaar nog eens door te nemen. (Die student die daar opmerkt dat ik dus eigenlijk ga evalueren kan zich wat mij betreft verder doctorandus in de medicijnen noemen). En omdat dat zwartboek voor mij best "Prentenboek van Randwijck" zou kunnen heten, wilde ik -en wat mij betreft voorlopig voor het laatst- nog één keer met u wat zaken rond die groene dreven langs de Maas bekijken.

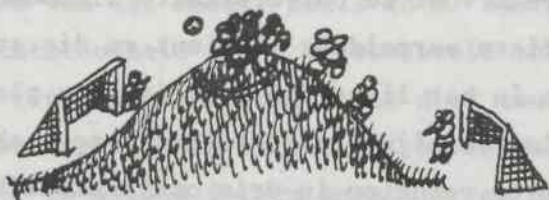
Sommigen zullen zich misschien hebben afgevraagd waar ik me zo druk over maakte. Dat was enerzijds ook voor mij nog maar de vraag toen ik mijn vorige Randwijckpaper voor Maffius (juni 1976) schreef; anderzijds was het de kern van mijn kritiek: niemand van de RUL, met uitzondering van enkele hoge bestuurderen, kon op dat moment beoordelen of we ons nu over "iets" of "niets" druk moesten maken. Over de status van het structuurplan van het architectenburo Sigmond werd een zeer brede slag om de arm gehouden; niet-Universitaire gegadigden voor Randwijck werden genoemd maar hun mate van integratiedrang werd niet gedefinieerd en over inspraakprocedures met betrekking tot Randwijck was niets bekend. Verder waren stopwoorden voor nieuwsgierigen over de nieuwbouw dat hun nieuwsgierigheid voorbarig, en de situatie nog te kwetsbaar was om al openheid van zaken te geven.

Inmiddels hebben zich drie belangrijke gebeurtenissen voorgedaan, in de nasleep van de twee waarvan wij het nieuwe jaar ingaan. Dat laatste geldt voor de belangrijkste: de weigering van Staatssecretaris Klein vòòr 1985

worden geholpen. Als deze bron niet toereikend is, resteren twee andere mogelijkheden: "import" van buiten de regio en "wegkopen" van werknemers bij regionale kleinere aannemers. Het effect bij beëindiging van de bouw zal haast in het tegendeel verkeren van het beoogde doel: de werkelozen weer werkeloos maar hun legioen uitgebreid met inmiddels gesettelde "import" en de "weggekochte" bouwvakkers, wier plaatsen inmiddels door opgeklommen jong-maatjes zullen zijn ingenomen. En tegen dit legioen potentiële zwartwerkers zullen tot overmaat van ramp heel wat kleinere aannemers ternauwernood kunnen concurreren.

Dat het zoeken naar een oplossing, die in plaats van een kapitaalsinvestering een diepteinvestering ten gunste van de werkgelegenheid beoogt te zijn, niet bij voorbaat vruchteloos behoeft te zijn zal ik verderop nader uitwerken. Wel wil ik hier vast benadrukken dat ik met Staatssekretaris Klein van mening ben dat werkgelegenheid geen primair argument behoort te zijn bij een discussie over het hoe en waar van de huisvesting van de RUL; dat een andere bouwvorm dan de kortlopende kapitaalsinvestering een gunstiger effect op de arbeidsmarkt zal hebben mag men slechts als plezierige bijkomstigheid in het achterhoofd houden.

RUL - IRO:

UITGESTELD WEGENS SLECHTE KONDITIE VAN HET VELD

Reeds zo vaak werd de Inspiraakkommissie Ruimtelijke Ordening op de koffie genodigd als de koek al gesneden was dat zij zich heilig voornam nu eens niet te laat te komen voor een zinnige inspraak. Nijver bundelde zij papieren tot een informatiepakket over Randwijck en kondigde in de pers aan, in tegenstelling tot het College van B en W van Maastricht, de tijd rijp te vinden voor het organiseren van inspraak. En dat ze ditmaal op tijd waren leek ook te mogen worden gekonkludeerd uit de verklaring van de heer Tans in de U-raadsvergadering van 4-11-76: "Ik kan u nu al medelen dat het antwoord op uw (U-raadvoorzitter Philipsen) vraag, wat al vastligt ten aanzien van Randwijck, zeer kort zal zijn, namelijk: niets".

Enkele weken later verzoeken het College van Bestuur en Burgemeester en Wethouders van Maastricht de IRO in verband met de nare uitspraken van de heer Klein hun informatiepakket voorlopig op te bergen. Natuurlijk gaat de IRO direkt door de knieën: niemand van hen zal immers de zwarte Piet van een eventuele huisvestingskrisis van hun eigen Limburgse Universiteit durven uit-

lokken, laat staan dragen? In ruil krijgt de IRO wèl de toezegging op een later tijdstip inspraak te mogen organiseren, mede aan de hand van een als-nog door de Gemeente Maastricht op te stellen Doelstellingen-nota Randwijck. Frappant dat men, een plan als van het buro Sigmond ten spijt, eerst nu behoefte krijgt aan doelstellingen! Daarbij wordt de restrictie gemaakt, dat de keuze van het terrein Randwijck voor de Universitaire bebouwing buiten die inspraak moet worden gehouden. Dit is "een beslissing van de overheid waarover geen discussie meer mogelijk is" (Bulletin U-Raad, 25-11-76).

Twee konstateringen doen me nu pas goed de tranen in de ogen wellen. De tranen om de eerste zouden nog weg te pinken zijn: de vaststelling dat de heer Tans in de eerder genoemde U-raadsvergadering deze restrictie toch wel had mogen vermelden.

Maar tranen met tuiten is het geblazen als we moeten aanzien dat de heer Tans in tijdsbestek van één maand ten aanzien van hetzelfde onderwerp eerst verkondigt zich niet langer door "den Haag" te laten ringeloren en haar besluiten verder te negeren, en daarna een "Haags" besluit heilig en niet langer diskutabel verklaart. "Opportunisme" is de karakteristiek die op een dergelijk gedrag van toepassing is.

Is die restrictie op de inspraak voor de Universitaire nieuwbouw dan zo essentieel dat zij een expliciete vermelding verdient en die stortvloed mijner tranen? Ja, dat is ze, gezien in het licht van reacties van planologen op de keuze van het Randwijckterrein. Te zijner tijd zullen deze reacties van planologen, onderling ten minste te verdelen in drie onafhankelijk van elkaar oordelende groeperingen, zeker ter tafel komen; op dit moment zal ik me moeten beperken tot het samenvatten van hun bezwaren.

Planologen stellen dat het Randwijckterrein weinig aantrekkelijk is om er de gewenste Universiteit met stedelijk karakter te vestigen; zij omschrijven Randwijck als ten opzichte van de stad geïsoleerd gelegen door de afgrenzing van het gebied door de snelweg, de spoorbaan, de Maas en het dorp Heugem. Huns inziens wordt de gewenste integratie van het Universitaire-, in het stedelijke sociaal-maatschappelijke gebeuren slechts bereikt door inplanting van de Universiteit *in* het stadsgebeuren. De omgekeerde vorm waarvoor nu gekozen is - inplanting van een aantal stedelijke functies op het Universiteitsterrein (SMEC, Provincie e.d.) - zal volgens hen leiden tot aantasting van de functies van Maastrichts oude centrum. De oplossing "Universiteit in de binnenstad", welke bovengenoemde bezwaren zou ondervangen, schijnt destijds wel overwogen maar door de Universiteit van de hand gewezen te zijn. Deels omdat men meende in de stad te weinig ruimte te hebben, deels op grond van konsekventies van haar Basisfilosofie. Hierin wordt immers gesteld, dat de Medische Faculteit

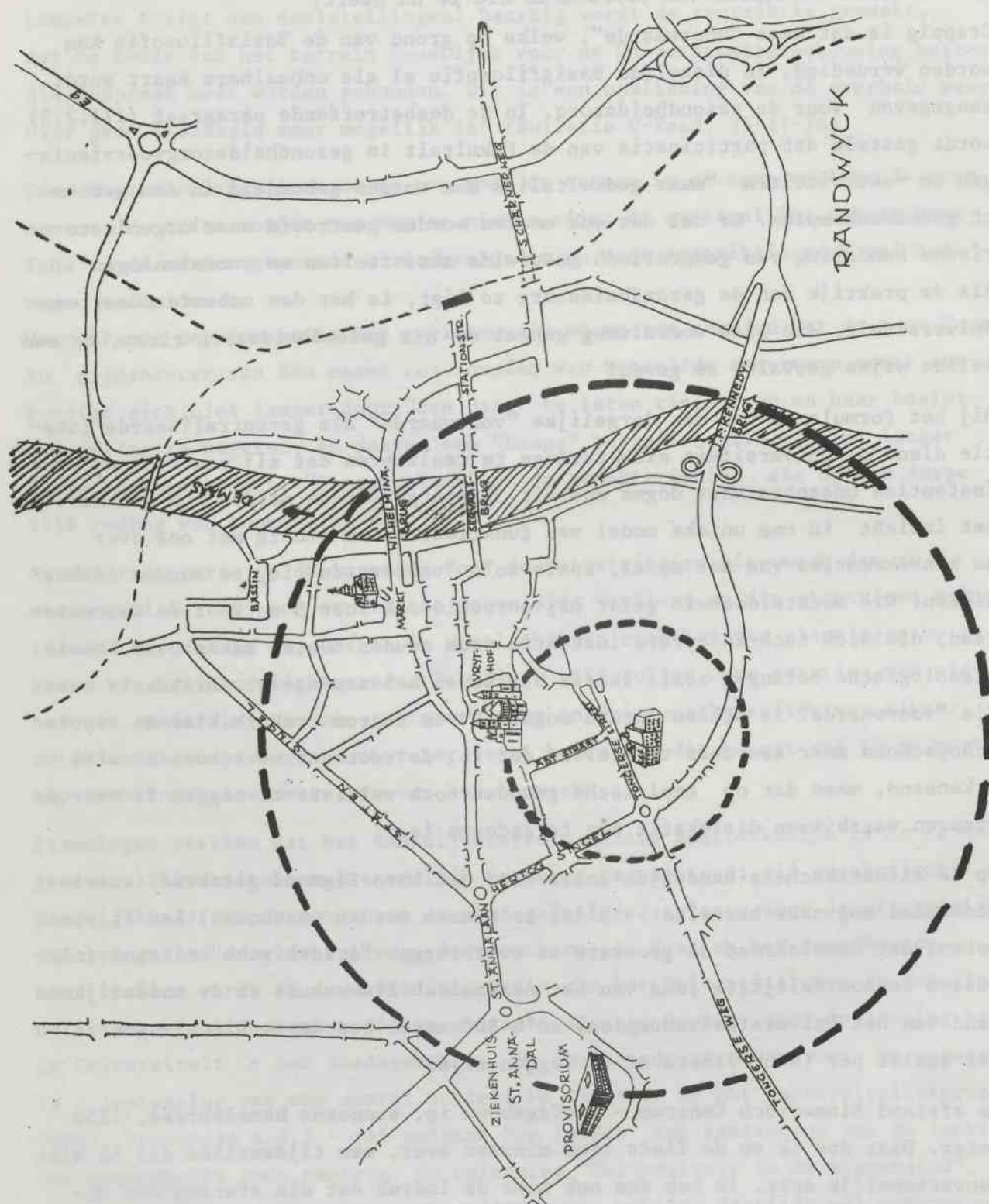
zal werken in multidisciplinaire projecten, en dat de Universiteit er in de toekomst zelfs naar zal streven de grenzen tussen haar Faculteiten tot een uiterste minimum te beperken? Op grond van die uitgangspunten is het zeker aannemelijk te maken dat een geografische concentratie van de Universitaire gemeenschap die uitgangspunten méér dient dan dislokatie, maar verdient deze konsekwentie de status van *voorwaarde* die ze nu heeft?

Grappig is dat deze "voorwaarde", welke op grond van de Basisfilosofie kan worden verdedigd, in diezelfde Basisfilosofie al als onhaalbare kaart wordt aangegeven voor de gezondheidszorg. In de desbetreffende paragraaf (III.2.3) wordt gesteld dat participatie van de Fakulteit in gezondheidszorgvoorzieningen en -aktiviteiten "maar gedeeltelijk kan worden gebundeld in één gebouw of gebouwenkomplex. Er zal dus ook moeten worden gestreefd naar organisatorische bundeling van geografisch gespreide aktiviteiten en voorzieningen". Als de praktijk van de gezondheidszorg zo ligt, is het dan onbestaanbaar een Universiteit, die zich vooralsnog geheel op die gezondheidszorg richt, op een zelfde wijze gestalte te geven?

Bij het formuleren van een dergelijke "voorwaarde" als gecentraliseerde lokatie dient de Universiteit zich terdege te realiseren dat zij een voor externe instanties onaantastbaar dogma opstelt. Laatstgenoemden missen ten ene male het inzicht in ons unieke model van funktioneren om zinnig met ons over de konsekwenties van dat model, zoals zo'n "voorwaarde" is, te kunnen discussiëren. Die machteloosheid geldt bijvoorbeeld ook voor B en W of de Gemeenteraad, die zich toch in eerste instantie druk zouden moeten maken over lokale planologische belangen zoals ik die hierboven heb samengevat. Diskussie over die "voorwaarde" is alleen intern mogelijk en daarom trek ik hier de stoute schepschoen maar aan door te stellen dat ik, de voorkeur voor konsentratie erkennend, meen dat op empirische gronden toch wel iets te zeggen is over de grenzen waarbinnen dislokatie nog te gedogen is.

Op de situatieschets Randwijck zoals door het buro Sigmond getekend (waarin inderdaad nog naar hartelust schijnt te kunnen worden geschoven) kan ik opmeten, dat *hemelsbreed* de grootste te overbruggen "academische" afstand (nl. tussen de noordelijkste rand van het Academisch Ziekenhuis en de zuidelijkste rand van het Universiteitskomplex) zo'n 800 meter bedraagt. Die afstand zal het snelst per (brom-)fiets af te leggen zijn.

De afstand Biomedisch Centrum - Hoofdgebouw is, eveneens hemelsbreed, 1250 meter. Daar doe ik op de fiets tien minuten over, een tijdverlies dat ik niet onoverkomelijk acht. Ik heb dan ook niet de indruk dat die afstand een onoverbrugbare kloof tussen het Biomedisch Centrum en het Hoofdgebouw vormt; anders ligt dat mijns inziens met betrekking tot de afstand Biomedisch Centrum - Vijverdal. Die afstand bedraagt 4.6 kilometer en is eigenlijk slechts plezierig per auto te overbruggen: rijtijd zo'n 20 minuten en dus is er weinig

anders dan de noodzakelijke, georganiseerde communicatie in vergaderingen e.d. tussen deze lokaties.

Konkluderend meen ik op de kaart van Maastricht met het Hoofdgebouw als centrum van onderwijs als middelpunt, drie cirkels te kunnen trekken:

- 1) Eén met een straal van 400 meter, waarbinnen we net zoveel "reistijd" nodig hebben als op Randwijck.
- 2) Eén met een straal van 625 meter, waarbinnen is aangetoond dat ernstige communicatieproblemen niet behoeven op te treden.
- 3) Eén met een straal van zo'n drie kilometer, waarbuiten communicatieproblemen vrijwel zeker wél te verwachten zijn.

Stel dat we een gebied binnen de cirkel, zoals beschreven onder 2, als leefbaar akspeteren: kun je daarbinnen de hele Rijksuniversiteit Limburg dan nog enkele decennia kwijt? Daar kan ik zo gauw geen gefundeerd antwoord op geven, en ik denk dat niemand aan de RULg dat kan omdat die mogelijkheid nooit diepgaand onderzocht is. Dat kan niemand worden kwalijk genomen omdat men ten tijde van de besluitvorming over het "Universiteitsterrein" rekende met een Universiteit van 15.000 studenten, een getal dat inmiddels wel verlaten, maar nog niet herzien is. Afgaande op het door Staatssekretaris Klein genoemde studentenaantal van 1026 in 1988 voor de Medische Faculteit *moet* men wel op een veel lager getal uitkomen; en dat konstaterend zou men naar mijn mening het destijds -terecht- verworpen alternatief "Universiteit in de binnenstad" opnieuw in zijn besluitvorming moeten betrekken.

Om Maffius niet te dik te maken voor zijn dienstenvelopje wil ik een nadere opsomming van vóór- en nadelen van vestiging in meer lokaties binnen de stad onder weging van Universitaire en lokale belangen, graag aan uw eigen fantasie overlaten. Alleen Minister Lubbers ben ik nog een toelichting op de praktische kanten voor de bouwsektor schuldig: de Universiteit zou op deze wijze inderdaad voor een belangrijk deel in een geleidelijk tempo door lokale aannemers kunnen worden "gebouwd", namelijk door het suksesievelijk adapteren van vrijkomende gebouwen ('t Gouvernement bijvoorbeeld?) aan Universitaire bestemmingen, of door het optrekken van nieuwbouw op kleine percelen (Artifort-terrein?). Keuze voor deze oplossing levert maar weinig "multifunktionele bouw" op, dus kan de lokale bouwwereld tot in lengte van dagen op verbouwingsopdrachten rekenen.

EERSTE VERLENGING:

BLOKKEN-KNORRENDE BEESTEN - SWINT.

Het gebouw van de Medische Faculteit van de Erasmusuniversiteit in Rotterdam telt dik over de twintig etages en ontbrak niet in een diaserie van de heer Swint op de interne informatieavond over Randwijck. Hij zat helaas niet in de diaserie als afschrikwekkend voorbeeld maar maakte deel uit van een reeks afzichtelijke glazen, stalen of betonnen blokken, elk toegelicht, doch zelden becommentarieerd door de heer Swint. Meneer Swint, ik wil het niet verhelen: ik ben me rot geschrokken. Ook al zal Randwijck geen geëffende, opgespoten vlakke worden en de hoogbouw de zes verdiepingen niet overschrijden, ik geloof dat velen de laatste decennia te veel betonnen ellende gezien hebben om nog veel heil van de toepassing van dat materiaal te verwachten. Natuurlijk kunnen we ook geen houten kliniekje akseptereren zoals in uw diaserie voorkwam, maar het was voor mij wél de enige dia die ik nòg wel eens zou willen zien. De rest kan wat mij betreft worden opgeborgen in de archieven over het kubisme en de Nieuwe Zakelijkheid.

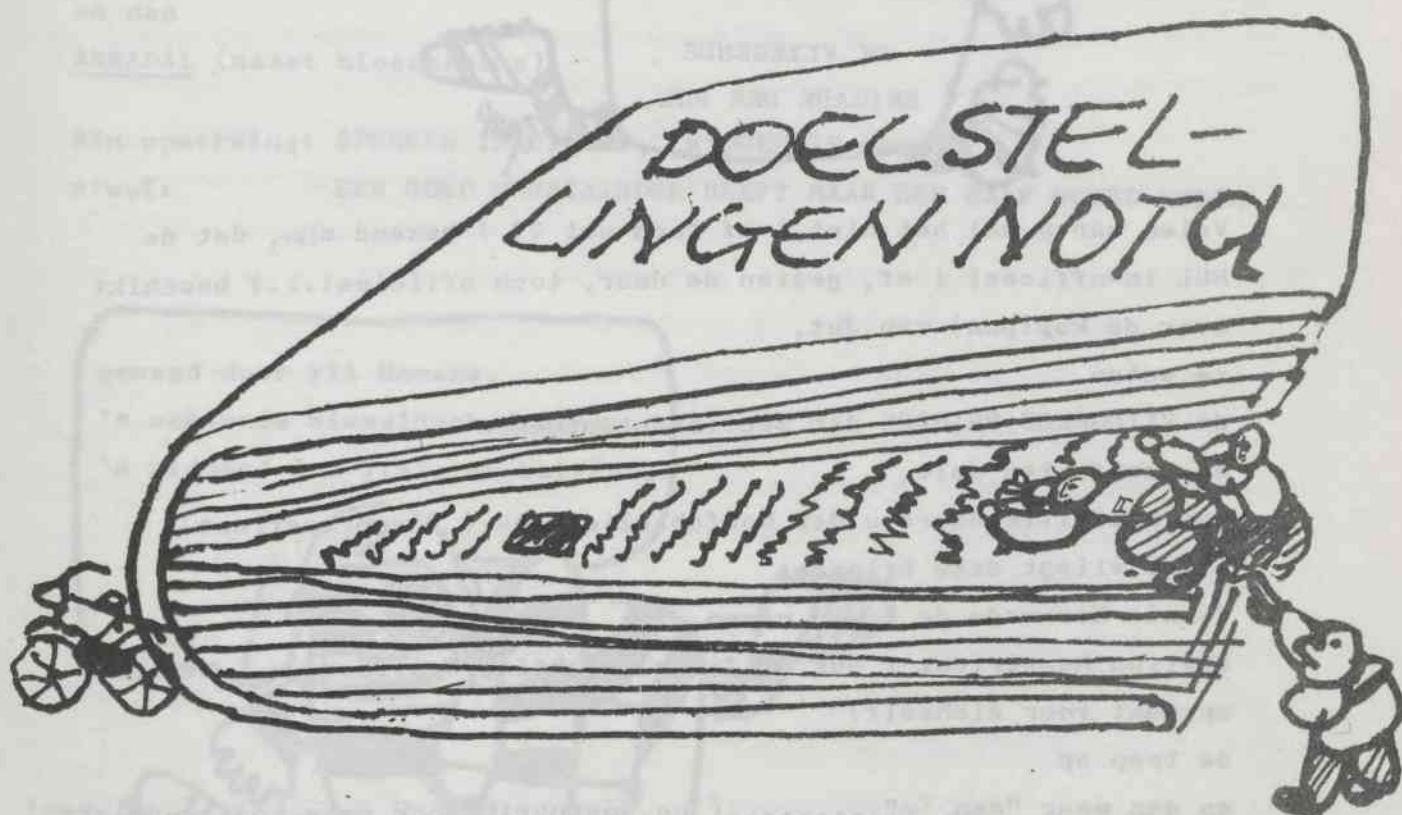
NABESCHOUWING:

Bovenstaand verhaal heb ik niet geschreven in de veronderstelling dat hiermee Universitaire bebouwing op Randwijck van de baan is. Integendeel, ik denk dat we de Universitaire claim op althans een deel van het terrein zullen moeten houden om bij onverwachte groeikansen voor de RULg het niet om ruimtelijke problemen te moeten laten afweten.

Met het verhaal poog ik evenmin te illustreren, zoals helaas eerder gekonkludeerd is, dat ik geen goed woord voor het werk van de Commissie Voorbereiding MFM of het huidige College van Bestuur zou over hebben. Ik heb alleen trachten aan te geven dat de ingrijpend bescheidener prognose over de uitgroei van de RULg waar wij op dit moment vanuit moeten gaan, discussie over lokalisering van de Universiteit in de Maastrichtse binnenstad in plaats van op Randwijck weer mogelijk zou moeten maken. Met die discussie zullen we naar mijn mening niet behoeven te wachten tot definitief bekend is "wanneer" en "hoe" gebouwd zal mogen worden. Tevoren zijn door de U-raad zeker beleidsuitspraken te doen, bij voorkeur gedifferentieerd naar hun belangrijkste variabelen zoals bijvoorbeeld studentenaantallen. Om die discussie op gang te brengen heb ik een aantal bezwaren tegen Randwijck verwoord om de Universitaire gemeenschap, en de Universiteitsraad in het bijzonder, tot discussie daarover te prikkelen.

Dat zij in haar diskussies over dit onderwerp naast Universitaire ook met lokale belangen rekening zal moeten houden is een bijkomende verantwoordelijkheid welke zij niet uit het oog zal mogen verliezen. Ik zie de uitspraken van U-raad in deze, en te zijner tijd de inspraak van de burgerij op de Doelstellingennota, met spanning tegemoet.

Gerard Majoor.

van binnen uit

Velen van u zal het niet (of toch wel ??) bekend zijn, dat de RUL in-officeel (of, gezien de duur, toch officieel...) beschikt over de kop(pen) van Jut, te weten, de VLIEGENDE BRIGADE der Sectiebibliotheken en, zelfs ten dele, van het Uitleenbureau der Hoofdbibliotheek (Tongersestraat). en zo vliegt deze brigade: Vanuit Kerkrade de trein nemen, station Maastricht (bus of fiets) richting Provisorium (de naam spreekt voor zichzelf) de trap op en dan maar "aan 'm".....(ho, natuurlijk ook even koffie-drinken)

12 uur: hollen om de bus te halen op adem komen op de Tongersestraat vriendelijk en aardig (moeten) zijn tegen studenten en eventuele (soms lastige) medewerkers, begrip kweken voor kinderziektes (of zijn het chronische -) binnen de bibliotheek, vrolijk lachend verder gaan

dat is Monique, of beter gezegd

MOON, bereikbaar 's ochtends op SECTIEBIBLIOTHEEK BIOMEDISCH CENTRUM

en

's middags op UITLEENBUREAU BIBLIOTHEEK TONGERSESTRAAT

De bezetting der beide overige sectiebibliotheken
te weten:

VIJVERDAL, 7e etage

ontzettend plezierig, zowel qua omgang als qua medewerking der
RUL-ers, koffie+drinken bij Medische Sociologie,
ontheven van de "schoonmaak-beurt" ("troep" opruimen)
mèt Jan B. de strijd aanbinden over ??-emancipatie
en verder:

al met al: PLEZIERIG WERKEN

en dan

ANNADAL (naast bloedafname)

één opmerking: SPREKEN IS ZILVER, ZWIJGEN IS GOUD

ofwel: EEN GOED VERSTAANDER HEEFT MAAR EEN HALF WOORD NODIG

gezegd door Wil Hovens,
's ochtends Himmelhoch Jauchzend
's middags Zum Tiefsten betrübt.

Wil Hovens

KOKO • GRUIS

Hier is dan een nieuwe rubriek. het Koko-gruis-nieuws, die voortaan in elke Maffius zal verschijnen. Met deze rubriek hopen we alle studenten en medewerkers die lid resp. begunstiger zijn van Koko op de hoogte te houden van onze verenigingsactiviteiten.

Op de eerste plaats hebben enkele interne bestuurswisselingen plaatsgevonden. Joost van de Kley, onze commissaris-contact-man met Circumflex heeft zich een beetje teveel overgegeven aan zijn taak en is nu voorzitter van Circumflex. Uit het bestuur van Koko is hij vertrokken. Een vervanger voor hem is er nog niet en Charles Smits neemt zolang zijn post waar. Theo Ruers is ook vertrokken uit het bestuur en het commissariaat sport wordt nu beheerd door Michel Jacobs. Ook Rob Hulsmans heeft de pijp aan Maarten gegeven en het commissariaat ontspanning ligt nu in handen van Leo Baur. Josse Rutten zorgt na het vertrek van Leo Baur uit de reductiecommissie voor deze commissie.

Verder deelt de reductiecommissie mede dat er via Koko boeken besteld kunnen worden (met een fikse reductie natuurlijk). Bestelformulieren liggen in de Kokokamer en kunnen op dinsdag van 12.00 - 12.30 uur en donderdag van 13.15 - 13.45 uur ingeleverd worden bij Josse Rutten.

Vanuit de ontspanningscommissie komt de mededeling dat er (als alles goed gaat) op donderdag 27 januari een stijldansavond gehouden zal worden in het hoofdgebouw. Nadere informatie wordt nog verstrekt.

Mensen, die nog lid of begunstiger van Koko willen worden, kunnen dit doen door f 10,00 over te maken op het bankgironummer van Koko:

Nederlandse Credietbank 23 29 25 28 3

Postgiro bank: 10 60 13 8

voorzitter Koko

Leo Schouten.

Bericht uit de verbruikersraad Trefcentrum.

Bovengenoemde raad heeft als taak het College van Bestuur te adviseren omtrent gebruik/functioneren van het Trefcentrum in ruime zin.

De leden van de verbruikersraad zijn: Karin Dols; Math Frissen; Paul Hulshof; Annette Koster; Michel Lambriex en Puck Muller.

Ons eerste doel is de broodmaaltijd in de trefcentra van Hoofgebouw en Biomedisch Centrum aan te passen aan de vraag. Uiteraard met inachtneming van de beschikbare personele, materiële en financiële middelen. Om een beter inzicht te krijgen in de wensen van de toekomstige gebruikers hebben we met de vorige Maffius een enquête-formulier meegestuurd, waarop het voor ieder mogelijk was zijn opmerkingen, klachten en suggesties aan te geven. De leden van de Verbruikersraad hadden op dat moment niet veel meer dan "wandelingen-gekanker" tot hun beschikking.

Eens te meer is gebleken, dat klagen over een aantal zaken wat anders is dan daadwerkelijk een groep mensen tot steun te zijn, die aan de oorzaken van de klachten wat willen doen.

Hieronder een overzicht van het aantal van de teruggekomen formulieren:

Biomedisch Centrum:	22;
Hoofgebouw:	52;
Studenten:	55;
Vijverdal:	7.

Het totaal terugontvangen formulieren bedroeg dus: 136.

Op het huidige aantal medewerkers en studenten is dit dus niet overweldigend! Bij de beoordeling van de aan te bieden produkten hebben we ook gekeken naar de frequentie waarmee men van het Trefcentrum gebruik wenst te maken. De verbruikersraad denkt op dit moment aan het volgende:

1. serveren broodmaaltijd: 12.00 uur- 14.00 uur.
2. zelfbedieningssysteem.
3. betalingswijze via knipkaarten, die van te voren te koop zijn en waarop diverse bedragen op zijn aangegeven.
Voor gasten zullen aparte kaarten beschikbaar worden gesteld.
De preciese vorm van de kaarten e.d. wordt nog besproken.
4. Alles is los te koop. Dus men koopt bijv: 1 snee brood, 1 pakje boter, 1 plakje beleg, (vlees of kaas) en betaalt het ook per stuk. (Brood wordt dus zelf gesmeerd, al of niet met boter, dit in

antwoord op een paar suggesties).

5. Buiten de bovengenoemde uren zijn er geen broodjes te koop. De klacht over brood dat te lang ligt, klef wordt, "zweetkaas" e.d. wordt hiermee voorkomen.

Over een ander „tussendoortje” is de discussie nog in volle gang.

6. Bij het assortiment brood dat aangeboden zal worden, denken wij aan: boterhammen, bruin en wit.
broodjes, bruin en wit.
roggebrood (limburgs en zwart).
krentebol.

7. Wat betreft de dranken:

koffie, thee, melk, yoghurt en karnemelk, verder een flesje chocolamel en vruchtensap.

8. Het beleg zal bestaan uit vleeswaren, jonge en belegen kaas en „zoet” (o.a. jam).

9. Er zal roomboter, margarine en halvarine aanwezig zijn.

10. Er was veel vraag naar appels en ander fruit. Dat komt dus ook. Geraspte groenten blijkt ook een geliefd produkt te zijn. Welke groenten geserveerd zullen worden is uiteraard ook voor een deel seizoensafhankelijk. (i.v.m. de betaalbaarheid).

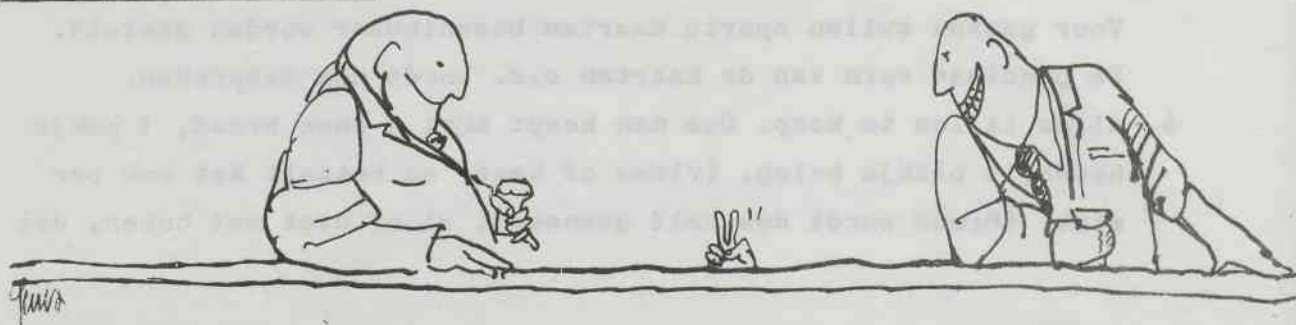
11. Verreweg de meeste belangstelling gaat uit naar soep als „warme snack”. Bij soep wordt hierbij gedacht aan een „soep - bij - de - broodmaaltijd” en niet aan een „maaltijdsoep”.

Hoewel men over het algemeen liever meer dan één soep per dag wil, is dit waarschijnlijk op korte termijn niet haalbaar. Weinig belangstelling bestaat voor bone- erwten- goulash- en linzen- soep.

12. Het verheugde ons, dat de meeste enquête-invullers wel meer geld wilden besteden als de kwaliteit van de broodmaaltijden beter werd. Helaas ook een (klein) aantal die niet meer wil betalen.

Wat betreft het hoofdstuk: „Wat kost het?”

Dit hebben wij nog niet tot op de cent kunnen berekenen. Hier volgt een voorbeeld van waaraan de verbruikersraad denkt. Er kan dus nog een wijziging in komen.

4 sneden brood	20 ct.
beleg (gemiddelde prijs)	50 ct.
1 koffie	25 ct.
1 boter	5 ct.
1 fruit	<u>25 ct.</u>
	1.25 ct.

Uit te breiden met wat men verder nog wil.

Het ligt in de bedoeling zo spoedig mogelijk te starten (ook op het Biomedisch Centrum). De termijn waarop dit zal gebeuren hangt af van de goedkeuring door het C.v.B. van ons advies en de snelheid waarmee de benodigde spullen worden afgeleverd.

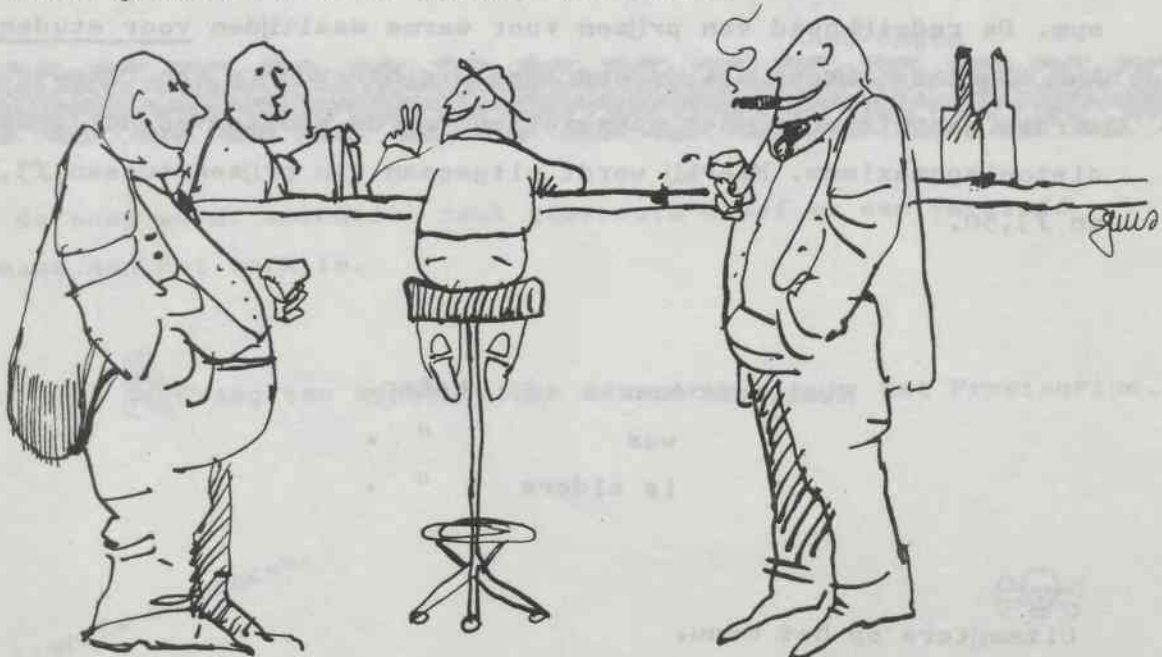
Er resten mij nog de volgende opmerkingen: Ik hoop dat men - zeker in het begin - oog zal hebben voor de problemen, die er voor het personeel zullen zijn om alle plannen uit te voeren.

Het bekijken van de mogelijkheid om een warme maaltijd op het Hoofdbouw te serveren is de volgende taak van de Verbruikersraad.

Dit stukje is bedoeld als een tussentijdse informatie uit de Verbruikersraad. Meer definitieve besluiten volgen op een later tijdstip. De bovengenoemde leden van de Verbruikersraad blijven graag opmerkingen, suggesties en commentaar tegemoet zien.

Puck Muller.

Naar verluidt wordt in de faculteit gesproken over een nieuw project „voeding”. Misschien kunnen de mensen, die hiermee bezig zijn wat informatie geven en contact opnemen met iemand van de Gebruikersraad?

SUGGESTIES Uit de enquête

Verder zou ik bijna willen smeken om het onzinnige idee frikandellen en meer van die smerige meelprodukten te gaan verkopen, voorgoed van tafel te vegen. Alleen al om de lucht zou ik de faculteit minder bezoeken.

Bij voorbaat dank.

S.V.P. geen cafetariavoedsel meer! Dus geen croquet, patat en witte broodjes.

 Zuurvlees met friet.

1 x per maand een goede rijsttafel.

opm. redelijke prijs is niet tussen de 4 en 5 gulden.

ter verg. Restaurant Annadal f3.40 volledige maaltijd met
A.R.C. voor- en nagerecht.

Restaurant Vijverdal f3.50 volledige maaltijd met
voor- en nagerecht.

opm. De redelijkheid van prijzen voor warme maaltijden voor studenten kan afgeleid worden uit de bedragen die hiervoor - van rijkswege - worden gehanteerd bij het vaststellen van de hoogte van het rijksstudietoelagemaximum. Hierbij wordt uitgegaan van prijzen tussen f3,- en f3,50.

Kwaliteit kan	beter.
" was	" .
" is elders	" .

Uitsmijters op het menu.

Een warme maaltijd lijkt mij uit den boze: is voor velen slaapverwekkend en bevordert in ieder geval de werklust voor de rest van de middag niet! Uitsluitend broodmaaltijd is meer dan voldoende.

Betere koffie (merk en wijze van zetten).

Deskundigen m.b.t. gezonde voeding kunnen waarschijnlijk zeer goede adviezen geven. Dit zou een medische faculteit niet misstaan.

VOORDRACHT HOMOEOPATHIE

dr. A. van 't Riet

privaat-docent Vrije Universiteit

DINSDAG 25 JANUARI

20.00 uur AULA HOOFDGEBOUW

Een ieder wordt bij deze uitgenodigd tot het bijwonen van de lezing van dr. van 't Riet, waarvan de titel luidt:

"Homoeopathie als bijdrage tot een optimale behandeling".

Voor deze avond worden ook alle artsen uit de regio uitgenodigd.

Na de inleiding zal er uitgebreid gelegenheid zijn tot discussie.

namens de themagroep Homoeopathie

Hans Hagen

In de soep wordt momenteel zout gestrooid alsof er een verliefd iemand aan het werk is.

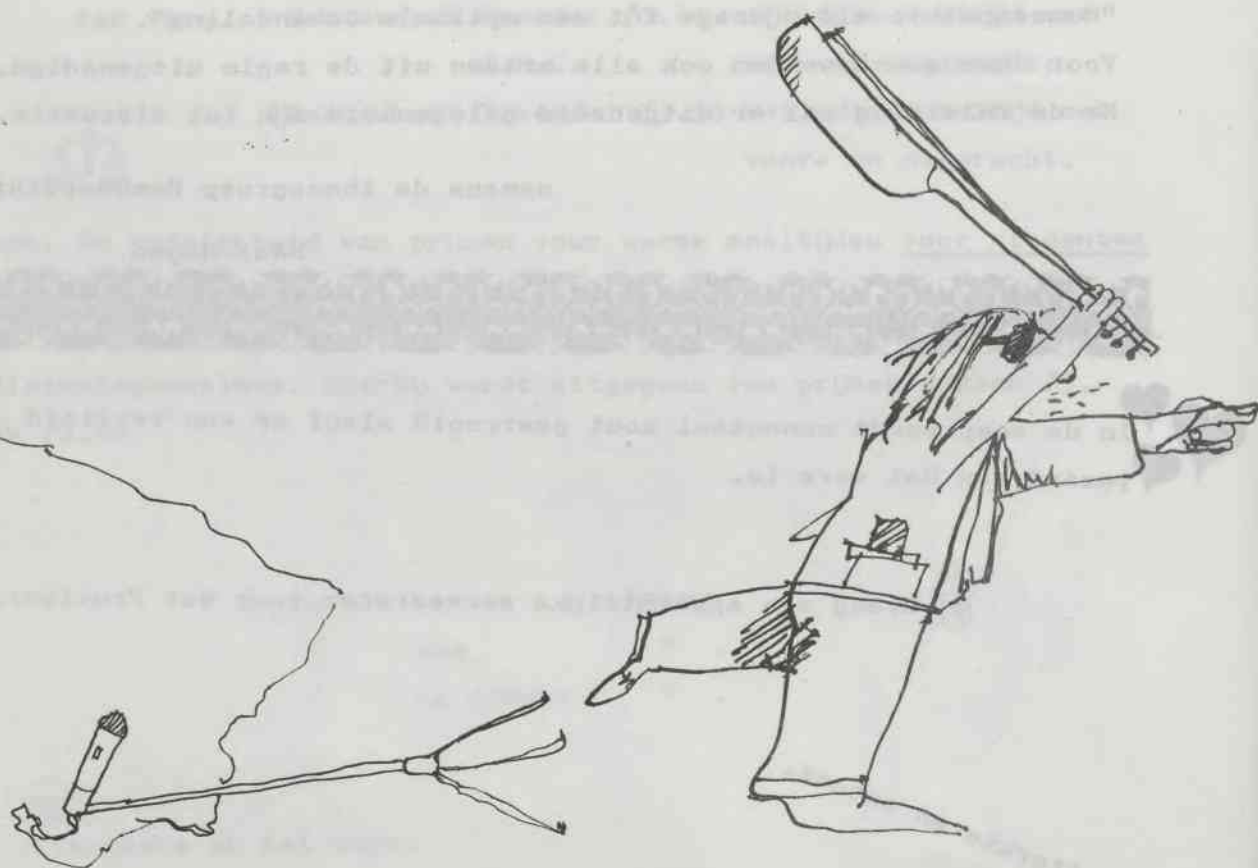

Graag een appetijtelijke serveerster voor het Provisorium.

Sterkte en succes.

POPAGENDA PLUS...

- 16 januari Todd Rundgren, Oosterpoort Groningen
- 19 januari Todd Rundgren, Jaap Edenhal Amsterdam
- 21 januari The Outlaws & Steve Gibbons Band, Prins van Oranje Venlo
- 25 januari Todd Rundgren, Stadsschouwburg Sittard
- The Outlaws & Steve Gibbons Band, Concertgebouw Amsterdam
- 31 januari Billy Cobham/George Duke Band, Carré Amsterdam
- 4 februari Abba, Jaap Edenhal Amsterdam
- 5 februari Frank Zappa, Jaap Edenhal Amsterdam
- 17 en 18 februari Pink Floyd, Ahoy Sportpaleis Rotterdam.

AGENDA JANUARI

2 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maas-
tricht. 14.30 uur: jeugdvoorstelling, optre-
den van de clown Gray.

5 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maas-
tricht. 12.30-13.30 uur: lunchpauzeconcert.

6 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maas-
tricht. 20.00 uur: "Hamlet" van William Shake-
speare, gespeeld door het publiekstheater met
in de hoofdrol Eric Schneider.

7 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maas-
tricht. 20.00 uur: "Fäös en Greetsje", komi-
sche opera in drie bedrijven, geschreven door
Harie Loontjes (Maastrichts dialect), gespeeld
door de Maastrichtse operettevereniging "Maas-
vogels", met o.a. Mon Willems, Jos de Jong,
Harie Gilissen, Truus Lemmens, Willy Mey e.v.a.

Dirigent: Martin Stegen

Regie: Huub Noten

Choreografie: Trudy Meyer

Decors: Matthias Stevens

Costumes: Freddy

8 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maas-
tricht. 20.00 uur: "Don Quishocking". Studen-
tikoos cabaret onder de titel "Afscheidstour-
nee 1".

Staargebouw, Henric van Veldekeplein 25, Maas-
tricht. 20.30 uur: concert door het Limburgs
Symphonie Orkest.

Dirigent: André Rieu

Solist: Jean Rodolphe Kars,
piano

Programma:

Mozart - ouverture "Die Zauberflöte" K.V. 620

Beethoven - Vyfde Pianoconcert in Es op. 73

Bartok - Concert voor orkest.

10 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.
20.00 uur: "De opvoeder" en "Keefman", gespeeld
door de toneelgroep Centrum.

11 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.
20.00 uur: Pull's Ukrainisches Tanz und Volks-
kunst Ensemble. Een folkloristisch festijn met
balalaikamuziek en dansende jongens en meisjes.

12 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.
12.30-13.30 uur: lunchpauzeconcert.

13 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.
20.00 uur: optreden van het Nederlands Dans-
theater.

15 januari

Staargebouw, Henric van Veldekeplein 25, Maas-
tricht. 20.00 uur: "Rond-om concert" door het
Bocherini-ensemble.

Kon. Harmonie Zaal, Maastricht/Heer.

20.11 uur: Afscheidsbal van Prins Harrie II
en Prinses Tila van de Sjraveleers m.m.v.
het duo Nico en Breur.

16 jan

Staargebouw, Henric van Veldekeplein 25, Maas-
tricht. 12.00 uur: Familieconcert door het
Limburgs Symphonie Orkest.

Dirigent: André Rieu

Soliste: Paula Paashuis, viool

Programma:

Smetana - Ouverture "Die verkaufte Braut"

Svendsen - Romance voor viool en orkest

Sibelius - Valse Triste

Grieg - Peer Gynt Suite nr. 1

Tsjaikowski - Serenade mélancholique voor
viool en orkest

Tsjaikowski - Slavische mars.

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.
14.30 uur: jeugdvoorstelling door Swami Singh en
Indro Kamadjojo, dansen en vertellingen.

Raadhuisplein, Maastricht/Heer

15.00 uur: installatie van de nieuwe pfin van de
Sjgraveleirs. Daarna receptie in het ontmoetings-
centrum Aen de Wan m.m.v. het orkest Jo en Freddy

Lutherse Kerk, Hondstraat 14, Maastricht.

20.30 uur: concert van het Musyckgilde Maas-
tricht. Muziek uit de Barok en Rococo, gespeeld
door de Arcadia Musicale, bestaande uit:

Carla Mahler,	traverso
Guido Klemisch,	traverso en blokfluit
Dorothea Winter,	blokfluit
Joris Boon,	barokcello
Jacques Ogg,	clavecimbel.

18 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

14.00 uur: schoolvoorstelling. Jules Croiset
met een Tsjechow-programma.

19 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie, Maastricht.

12.20-13.30 uur: lunchpauzeconcert.

20 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie, Maastricht.

20.00 uur: "Het was de Leeuwerik" (How now
Juliet), een kluchtige tragedie met muziek van
Ephraim Kishon over Romeo en Julia als zij niet
tragisch aan hun einde waren gekomen, met o.a.
Willy van Heesvelde, Doris van Caneghem en Lex
Goudsmit.

23 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht

12.15 uur: Koffieconcert door het Harp trio.

Geusseltstadion, Stadionplein, Maastricht.

14.30 uur: Voetbalwedstrijd MVV/PEC.

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

14.30 uur: jeugdvoorstelling door het Scapino-
ballet.

Markt, Maastricht.

15.00 uur: uitroepen van Prins Carnaval 1977.

25 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

20.00 uur: "Literair Mozaïk" met Dolf de Vries.

26 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

12.30-13.30 uur: lunchpauzeconcert.

27 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

20.00 uur: "Tracteren" (Treats), comedie van
Christopher Hampton, gespeeld door de Toneelgroep
Globe.

28 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

20.00 uur: "Tracteren", zie 27-1.

Staargebouw, Henric van Veldekeplein 25, Maas-
tricht. 20.30 uur: concert door het Limburgs
Symphonie Orkest.

Dirigent: André Rieu

Soliste: Hepzibah, piano

Programma:

Wagner - Voorspelen 1e en 3e akte
"Lohengrin"

R. Strauss - Tijn Eulenspiegels lustige
Streichen

Beethoven - Vierde pianoconcert in G op.
58.

29 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

20.00 uur: "Tracteren", zie 27-1.

Staargebouw, Henric van Veldekeplein 25, Maas-
tricht. 20.11 uur: 1e Prinsenzitting van de
Tempeleers.

30 januari

Stadsschouwburg, Achter de Comedie 1, Maastricht.

14.00 uur: jeugdvoorstelling, Het Limburgs Jeugd-
toneel speelt "De betoverende koningskinderen".

Staargebouw, Henric van Veldekeplein 25, Maas-
tricht. 20.11 uur: 2e Prinsenzitting van de
Tempeleers.

Onderwijsevaluatie

PROGRAMMA-EVALUATIE 1.1. 1976/77

Deze eerste onderwijseenheid gaf geen problemen. Men vond unaniem het werken in onderwijsgroepen funktioneel; de onderwijseenheid niet te zwaar; de taken niet te mbeilijk en er was voldoende tijd voor zelfstudie.

Wel waren er die de taken onvoldoende duidelijk vonden (6: 77, voldoende duidelijk). (Het eerste cijfer geeft het nummer van de vraag aan en het tweede cijfer het percentage ja-antwoorden); maar vooral was er een vraag naar duidelijker omschreven eindeisen (7: 58).

Men vond het blok goed verlopen (12: 94). Begrijpelijk want iedereen kon voldoende aan bod komen (9: 90) en de samenwerking binnen de groep was goed. Over de verscheidenheid, maar vooral de bruikbaarheid van de literatuur waren nogal wat klachten (15: 65 en 16: 44).

Unaniem vond men de introductie in het skillslab zinvol en de functie ervan voldoende duidelijk gemaakt. De informatie was niet te summier (19: 12) maar ook niet te uitgebreid (20: 4). Men heeft een redelijk goed beeld van de doelstellingen van en de werkwijze in het skillslab (21: 100 en 22: 94). De vaardigheden op zich werden zinvol gevonden (23: 94) al sloten zij niet goed aan bij het onderwerp van het blok.

Over de inleidingen door de capaciteitsgroepen in de bibliotheek was men tevreden. Volgens 37% van de studenten gaven deze inleidingen te veel informatie (26: 37) en waren ze te lang (24: 37) maar 10% vond daarentegen de inleidingen te kort en te weinig informatie geven (27: 25). Maar weinig studenten vonden dat volstaan zou kunnen worden met inleidingen en informatiemarkt. (28: 15 en 29: 33).

Slechts 17% vond handhaving van informatiemarkt overbodig. Eerder zou er uitbreiding nodig zijn omdat nog maar 40% na deze introductie de weg kan vinden en 62% ongeveer weet wat elke capaciteitsgroep doet.

De introductie in het Biomedisch Centrum is goed bevallen, de inleiding maakte de plaats van het Biomedisch Centrum duidelijk (33: 77). De minipraktika vond men zinvol (35: 73). Deze praktika werden geprefereerd boven een uitgebreide rondleiding (34: 33), al lijkt een uitgebreide rondleiding wel nodig want slechts 25% kan na die ochtend er goed de weg vinden.

Het introductiesysteem dat de bibliotheek gebruikte, werd door 90% zinvol gevonden. Tweederde vond de tijd te kort maar ook anderen zouden het erg op prijs stellen nog eens een dergelijke studiebijeenkomst mee te maken (39: 86). Met de huidige begeleiding was men tevreden (40: 87), zodat er weinig behoefte bestond aan individuele begeleiding (41: 25).

PROGRAMMA-EVALUATIE BLOK 1.2. 1976/77

Ook dit tweede blok van het eerste jaar vond vrijwel iedereen goed verlopen (12: 88), er waren geen klachten over het optreden van een tutor als inhoudsdeskundige een te zwaar blok, moeilijke taken of onvoldoende tijd voor zelfstudie. Wel wilde 57% van de studenten duidelijker omschreven eindeisen.

Slechts éénderde van de studenten vond dat de beoefende skillss goed in dit blok pasten. Over de verscheidenheid van de literatuur was de helft van de studenten tevreden (15:49) maar over de bereikbaarheid maar slechts 27% (16: 27).

Het programma van de eerste week vond men nuttig (17: 73) maar men prefereerde het werken aan de medische problemen (18: 98). Belangrijk voor ons onderwijssysteem is het gegeven dat 88% het prettiger vindt om te werken volgens de methode "iedereen doet alle aspecten" dan "iedereen bestudeert iets anders". Het omgekeerde wordt slechts door 8% van de studenten geprefereerd (19: 88 en 20: 8).

Over de vraag "wel of niet vragen bij een medisch probleem" waren de meningen verdeeld (21: 37 en 22: 43). Ook bij andere studie-eenheden blijkt hierover de meningen verdeeld te zijn.

De tutor gedroeg zich conform het stuk "De onderwijsgroep" (26: 73). Hij bemoeide zich niet te veel maar ook niet te weinig met de discussie (24: 6 en 25: 8).

Eénderde van de studenten vond dat de groep best zonder tutor had gekund.

PROGRAMMA-EVALUATIE 1.3. 1976/77

Opvallend is het dat in deze onderwijseenheid verschillende studenten de tutor meer als inhoudsdeskundige dan als tutor vonden fungeren (1: 34). Dit verschijnsel ontbrak bij de vorige blokken 1 en 2 (1: 4 en 1: 0). Merkwaardig is het, dat het werken vanuit onderwijsgroepen minder functioneel werd geacht. (2: 64; in tegenstelling tot blok 1 en 2 resp. 2: 88 en 2: 84).

Hetzelfde geldt ook voor de samenwerking binnen de groep (8: 61; in tegenstelling tot blok 1 en 2 resp. 8: 77 en 8: 80).

Wellicht vormt het bovenstaande een verklaring voor het feit dat slechts 34% van de studenten dit blok goed verlopen vonden.

Over de verscheidenheid, maar vooral ook de beschikbaarheid van literatuur waren nogal wat klachten (voldoende: 15: 66 en 16: 30). Bij alle drie eerstejaarsblokken is dit beeld globaal hetzelfde. Wordt er soms te veel verwacht door de studenten, of kan dit inderdaad beter?

Behalve in groep 3 en 4 had de tutor een stimulerende invloed op het groepsgebeuren (17: 70). Geen enkele tutor bemoeide zich te weinig met de diskussies, maar volgens 32% bemoeide de tutor zich te veel met de discussie. Slechts één derde van de studenten vond dat de tutor functioneerde conform het stuk "De onderwijsgroep".

De meerderheid van de studenten heeft geen enkele inhoudsdeskundige op het gebied van de instellingen geraadpleegd (23: 41), 80% heeft slechts geen of slechts éénmaal een inhoudsdeskundige geraadpleegd. Niet één student heeft 3 of meer inhoudsdeskundigen geraadpleegd. Slechts één student heeft 5 of meer keren een inhoudsdeskundige geraadpleegd.

Het aantal en nivo van de vragen, die bij de instellingen gesteld werden vond men goed (25: 80 en 26: 77).

Het aantal excursies vond 93% te klein, slechts één student vond het aantal te groot.

PROGRAMMA-EVALUATIE 2.1. 1976/77

Door 90% van de studenten werd dit blok als goed verlopen beschouwd. De onderwijsgroepen vond men functioneel (2: 88); niemand vond de taken te moeilijk (5: 0); de taken waren voldoende duidelijk (6: 83). Over de omschrijving van de eisen waren de meesten tevreden (duidelijker 7: 20).

De skills sloten goed aan bij het onderwerp van het blok (13: 83 en 14: 90). Over de verscheidenheid aan literatuur was men duidelijk tevreden (15: 76) maar over de beschikbaarheid was men zoals telkens weer, minder tevreden (voldoende: 16: 34).

Over de mate van structuur was men in het algemeen tevreden (te veel: 17: 17; wel nodige vraag 18: 76). De zelfevaluatievragen in het studielandschap vond 85% zinvol.

Bij de volgende onderwerpen wordt aangegeven hoeveel procent eraan deelgenomen heeft en welk percentage van de deelnemers het zinvol vond.

Praktikum geslachtsorganen	93	73
De aangeboden films	98	97
Diskussie, sexuele relatievorming	90	81 (45% wil meer zittingen)
Diskussie "ethiek en sexualiteit"	93	95
Kippepraktikum	76	78
Zwangerschapsgymanstiek	88	94
Gespreksgroepen zwangeren c.s.	32	75 (voor 63% was het zinvoller geweest wanneer men vragen had voorbereid).
Dokumentatiemap, anticonseptie	78	85
Dokumentatiemap fysiologie v.d. sex	22	100
Bezoek Rutgerstichting	32	100
Bijwonen zwangerschapspoli	71	96
Bijwonen bevalling	49	100
Microscopisch praktikum embryologie	76	36
Banddiaserie	68	72
Praktikum placenta's	66	56
Raadplegen appendix	78	100
Nabesprekingen met inhoudsdes-kundigen.	80	89

Het werken in de subgroepen en het systeem ervan beviel niet.

(29: 30 en 30: 30).

De helft van de studenten vindt het onbevredigend afhankelijk te zijn van de informatie van anderen. Over het zinvol zijn van de volgende onderwerpen werd als volgt geoordeeld:

vraag 34: Zieken- en verpleeghuizen: erg zinvol 59 matig 39 niet 2

vraag 33: Groene kruis en gezondheidsdienst : erg zinvol 52 matig 43 niet 5

vraag 32: Bedrijfs- en verzekeringsgeneeskunde : erg zinvol 45 matig 48 niet 7

vraag 35: Plenaire discussies : erg zinvol 43 matig 30 niet 27

PROGRAMMA-EVALUATIE ONDERWIJSEENHEID 2.2. 1976/1977.

Van de studenten vond 3/4 voldoende tijd voor zelfstudie (4: 71), terwijl 1/4 de onderwijseenheid te zwaar vond (3: 22).

Hoewel vrijwel iedereen binnen de onderwijsgroep voldoende aan bod kon komen (10: 80) was men ontevreden over de samenwerking binnen de groep (goed 8: 24) en vond slechts 1/3 het werken vanuit onderwijsgroepen in deze studieeenheid funktioneel (2: 36) en de eisen voldoende duidelijk (6: 31).

Slechts 31% van de studenten vond dit blok goed verlopen (12: 31). Een kleine meerderheid vond de literatuur voldoende bereikbaar (16: 56) en vond dat de tutor een stimulerende invloed had op het groepsgebeuren (17: 56). Hoewel de tutor zich niet te weinig (18: 4) en ook niet te veel (19: 13) met de discussie bemoeide funktioneerde hij niet zoals beschreven staat in het stuk "De Onderwijsgroep" (overeenkomstig 20: 40).

Inhoudsdeskundigen werden door de helft van de studenten 2 of meer keer geraadpleegd, meer dan 5 maal slechts door één student.

Hoewel slechts voor een minderheid de casussen een goede stimulans waren tot zelfstudie (23: 42) vond 3/4 van de studenten het zinvol 4 casussen over dezelfde problematiek te hebben (overbodig 24: 29), die hetzelfde kind als zuigeling en kind beschrijven (25: 78).

De planningsgroep heeft volgens 2/3 van de studenten zich te weinig bemoeid met de gang van zaken (27: 67). Slechts 7% vond daarentegen dat de planningsgroep zich er te veel mee bemoeide.

Bijna de helft van de studenten vond het maken van een groepsverslag

een leerzame ervaring (28: 47) en de helft heeft de bespreking ervan als positief ervaren (29: 47). Slechts 1/4 ondervond van het maken van het tweede groepsverslag een positieve invloed op het groepsgebeuren.

De helft van de studenten heeft aan de lijst van onderwerpen een belangrijke leiddraad gehad voor de studie (31: 47).

"Kijken naar Kinderen" is door 58% (geheel of gedeeltelijk) bekeken; 66% van deze 58% vond de serie zinvol.

Naar "De eerste 365 dagen" heeft 87% gekeken: 78% hiervan vond het zinvol.

Naar "Onderzoek van de Pasgeborene" keek 38%, hiervan vond 95% het zinvol. Voor de kindobservatie op videoband waren deze cijfers 67% en 93%. Als voorbereiding op de zuigeling-observatie vond 33% (40: 33) het skills-labprogramma een goede voorbereiding en 47% de casussen (44: 47).

Vrijwel iedereen (42: 89) heeft aan het gezin van een zuigeling een bezoek gebracht. 82% vond dit een leerzame ervaring. Voor het gezin van het kind waren deze percentages 96% en 72%. Voor het schoolbezoek (47: 22) 22% en 50% (48: 11). Vrijwel iedereen vond het bezoek aan het consultatiebureau - waar 90% van de studenten lengte en gewicht heeft gemeten - (56: 78) zinvol (55: 89).

Wat de kennis van de ontwikkeling van normale kinderen betreft vindt 1/4 (49: 24) dat zij een goed overzicht heeft maar 1/4 vindt dat zijn kennis nog zeer onvoldoende is (50: 29).

Ruim 1/3 van de studenten acht zich in staat om na te gaan of een zuigeling of kind zich normaal ontwikkelt (51: 38).

De helft van de studenten heeft dit blok als probleemgeoriënteerd onderwijs ervaren (52: 53). Een iets groter aantal zou graag meer achtergrondinformatie bij de casussen ontvangen (57: 62) en 1/4 wil een stel vragen onder de casussen. (53: 24).

Het aanbrengen van een goede werkstructuur is een groot probleem geweest 38 % vond de tijd aan het zoeken ernaar verloren tijd (54: 38). Slechts 29% vond zijn groep (58: 29) voldoende geslaagd in het aanbrengen van die werkstructuur in de eerste periode. In de tweede periode lukte dit iets beter (59: 38).

Een kwart van de studenten miste aanknopingspunten voor onderwerpen, die in dit blok aan de orde hadden moeten komen (60: 24), maar eenzelfde aantal heeft bewust een aantal problemen laten liggen (61: 24).

PROGRAMMA-EVALUATIE ONDERWIJSEENHEID 3.1.

Over het algemeen vond men dit blok goed verlopen (11: 83). Het werken vanuit onderwijsgroepen was functioneel (2: 97), iedereen kon voldoende aan bod komen (10: 83), de taken waren voldoende duidelijk (6: 93) en niet te moeilijk (te moeilijk 5: 7), ook de eisen waren voldoende duidelijk (duidelijker 7: 13).

In dit blok vond - voor het eerst - een kwart van de studenten dat er teveel voorkennis werd verondersteld (9: 23) en dat de onderwijseenheid te zwaar was (3: 27).

Hoewel 37% van de studenten vond dat er teveel literatuur bestudeerd moest worden (11: 37) vond toch 80% voldoende tijd voor zelfstudie (4: 80).

De skills pasten goed bij dit blok (13: 90 en 14: 93).

De verscheidenheid aan literatuur was voldoende (15: 90) en ook over de bereikbaarheid (16: 77) waren dit keer weinig klachten. Ondanks al deze positieve gegevens was slechts een kleine meerheid tevreden over de samenwerking binnen de groep (goed 8: 60). Het bijwonen van een obductie vond slechts 1/4 van de studenten leerzaam. (17: 23)

Het systeem dat de tutor de gegevens op aanvraag verstrekke heeft volgens 70% van de studenten goed gewerkt (18: 70), beter dan het systeem van de op een rekorder opgenomen anamnese (22: 60).

Minder zinvol werd de feedback van de planningsgroep geacht (zinvol: 20: 63). Vooral over de snelheid van de feedback bestond ontevredenheid (tijdige feedback 19: 47).

De helft van de studenten vond dat er voldoende AV materiaal beschikbaar was. (23: 53).

PROGRAMMA-EVALUATIE 3.2.

Over de functionaliteit van het werken in groepen werd verschillend geoordeeld (2: 52). De onderwijseenheid werd niet te zwaar gevonden (te zwaar 3: 21); de taken vond men niet te moeilijk (5: 10) en er was voldoende tijd voor zelfstudie (4: 82).

De taken waren niet voldoende duidelijk (6: 24); de eisen wilden duidelijker omschreven hebben (7: 48) en de samenwerking binnen de groep kon beter (8: 59). Er zijn aanwijzingen dat groepen die een goede samenwerking hebben geen duidelijker omschreven eisen behoeven en omgekeerd: groepen met slechte samenwerking vragen om duidelijker eisen.

Slechts 21% van de studenten vond dit blok goed verlopen (12: 21). Wellicht speelt hierbij de ontevredenheid over de verscheidenheid (15: 24) en de slechte bereikbaarheid van de literatuur een rol (16: 28).

De helft van de studenten vond het forum "suicide" een goede introductie tot bewustmaking van de problematiek (17: 52). De evaluatiecasus heeft als formatief middel effectief gewerkt (24: 72). Graag had men feedback op deze casus ontvangen (25: 69). Slechts 7% vond de vormgeving van de casus in het werkboek geschikter.

De "akute buik" in het kader van "akute nood" vond 30% volstrekt misplaatst (27: 31). maar eenzelfde percentage vond de 5 doelstellingen wel passen en eenzelfde aantal vond de casus zeer geschikt om inzicht te verwerven in de beslissingsmomenten bij "akute nood" (30: 28). Slechts 14% vond de casus geschikt om uitgebreide biomedische kennis te verwerven.

Agressie: volgens de meeste studenten is dit onderwerp niet goed uit de verf gekomen. De wijze waarop agressie in het skillslab werd behandeld werd vaak niet zinvol gevonden (32: 35) en ook over de begeleiding was men niet tevreden (41: 28). De casus gaf onvoldoende inzicht (33: 35) en de filmfragmenten werden als introductie niet essentieel geacht. (34: 28).

Tweederde van de studenten vond dat er te weinig mogelijkheden aangeboden werden om je bewust te worden van je eigen houding en vaardigheden bij agressie (35: 66). Deelname aan de trainingssituatie "agressie" werd niet belemmerd door

- te druk met de studie (36: 14)
- te weinig zinvol achten (37: 17)
- teleurstellende ervaringen met trainingsgroepen (38: 10)
- moeite om zich in zo'n situatie te begeven (39: 7)

De helft van de studenten had graag aan (rollen)spelen deelgenomen (40: 45).

PROGRAMMA-EVALUATIE 3.3.

Voor de funktionaliteit van het werken in groepen was men in het algemeen tevreden. (2: 78). De onderwijseenheid werd niet te zwaar gevonden (3: 29); ook de taken werden niet te moeilijk gevonden (5: 10) en er was voldoende tijd voor zelfstudie (4: 80). In dit blok vond men de taken wel voldoende duidelijk (6: 73) en slechts enkelen wilden duidelijker eindeisen (7: 22). De samenwerking binnen de groepen was bij de helft van de groepen, 3,5,6 goed, bij de andere groepen slecht.

Van het geheel beoordeelde 46% de samenwerking goed (8: 46). Toch vond vrijwel iedereen dat hij voldoende aan bod kon komen. (10: 83).

Dit blok werd veel beter beoordeeld dan het vorige (goed verlopen nu 68% in het 2e blok 26%), hoewel men over de verscheidenheid en bereikbaarheid van de literatuur niet tevreden was (15: 39 en 16: 29).

78% vond dat er van de tutor een stimulerende invloed uitging (17:78), zonder dat hij zich te weinig (18: 12) of te veel (19: 12) met de discussie bemoeide.

De helft van de studenten heeft 2 of meer keren een inhoudsdeskundige geraadpleegd (21: 44) slechts 7% 5 of meer keren (22: 7).

Over het evaluatie geval waren de meningen verdeeld (23: 46). De casussen werden volgens de studenten slechter (goed kunnen werken casus 1: 63, casus 2: 51, casus 3: 39). Alle evaluatie middagen werden door de studenten gewaardeerd (goed bevallen 1e: 83, 2e: 71, 3e: 76). Begrijpelijk is het dan ook dat men vindt dat dit algemeen toegepast zou moeten worden. (1e week: 90, 2e week: 71, 3e week 80).

Martien Wilts

Maandelijkse lijst van nieuw bij de Rijksuniversiteit Limburg in dienst
getreden medewerkers en medewerkers.

wie

Dhr. M.M.H.G. Meertens
Br. J. Rosing

Drs. H. Bruins Slot
Drs. W.A. Buurman
Dr. R.J.A. ten Doesschate
Mr. F.W.C. van Geel
Mej. L. van Grieken
Dhr. J.M.J.M. Graat
Mw. M.J.C. Kerkhofs - Pieters
Dr. W.P.M.A. Lamers
Dra. M.K.T. van Mierlobensteyn
Mr. E.G.J. Steur
Mej. J.M.M. Vink

wat

Vaardigheidsdocent
Wetenschappelijk medewerker

Wetenschappelijk medewerker
Wetenschappelijk medewerker
Wetenschappelijk medewerker
Medewerker
Laborante
Wetenschappelijk medewerker
Typiste
Wetenschappelijk medewerker
Wetenschappelijk medewerker
Medewerker
Sekretaresse

waar

per 1 december 1976.
Skills-lab.
Biochemie.

per 1 januari 1977.

Algemene Heelkunde
Algemene Heelkunde
Klinische Psychiatrie
Algemene en Juridische Zaken
Pathologie/Immunologie
Medische Ethiek
Algemene en Juridische Zaken
Oogheelkunde
Oogheelkunde
Dekanaat
Financiële Administratie

wie

Mej. N.L.J.M. Teheux

wie

Drs. J. Foudraine
Mw. mr. E.B.J. Yntema - de Groot
Mw. E.C.M. Snel - Satijn

waait van

Algemene en Juridische Zaken

waait

Wetenschappelijk medewerker
Wetenschappelijk medewerkster
Sekretaresse

over naar

Universiteitsraad
per 1 januari 1977

weg

per 1 januari 1977.
Sociale Psychiatrie
Gezondheidszorgonderzoek
Skills-lab.

Programma Dies

Tegelijk met dit nummer van Maffius ontvangen studenten en medewerkers het programma voor de eerste Dies Natalis van de Rijksuniversiteit Limburg.

Daarin staat bij de evenementen van het avondfeest vermeld, dat studenten van de Toneelacademie een scène uit Shakespeare's Midzomernachtsdroom zullen spelen.

Door ziekte van een van de acteurs moest daarin achteraf verandering worden gebracht.

Volgens de gegevens die op dit moment ter beschikking staan, is deze scène vervangen door een tafereel uit Shakespeare's Driekoningenavond.

Deze rectificatie kon in het officiële programma niet meer worden opgenomen.

Commissie Voorbereiding MFM

De Commissie Voorbereiding Medische Faculteit Maastricht is gereedgekomen met het Eindverslag over haar werkzaamheden tussen 27 februari 1970 en 31 december 1975.

Op maandag, 7 februari zal Staatssecretaris Klein naar Maastricht komen om de commissie formeel van haar taak te ontheffen.

Hoe wordt het academisch Ziekenhuis MaastrichtEen hier en daar nog open vraag

Op dinsdagavond, 21 december, waren ongeveer tweehonderd personeelsleden van het ziekenhuis St. Annadal in de Aula te gast bij de universiteit. Dr. Wijnen en Prof. Tiddens hebben hun informatie gegeven over aard en opzet van de Faculteit der Geneeskunde en van het onderwijs zoals het daar gegeven wordt.

Academisering Annadal

In de discussie bleek bij de aanwezigen grote belangstelling -- en naar te beluisteren viel ook wel enige beduchtigheid -- te bestaan voor de gevolgen die de zogeheten academisering van het ziekenhuis St. Annadal voor zijn personeel zal hebben. Annadal zal omgevormd worden tot het academisch Ziekenhuis Maastricht.

Welke konsekventies zal dat hebben voor degenen die er nu werken?

Het is begrijpelijk dat men in Annadal wat bezorgd naar deze ontwikkeling kijkt. Men ziet immers het schrikbeeld voor zich van het 'klassieke' academische ziekenhuis: een groot, massaal, onpersoonlijk bedrijf, waarin het accent vooral ligt op het bieden van medische topzorg en op het verrichten van research. Staat Annadal een ontwikkeling in die richting te wachten, wanneer de faculteit er binnen - dringt?

Prof. Tiddens kon wel wat van deze zorg wegnemen. Vooreerst is en blijft het ziekenhuis St. Annadal -- en te zijner tijd het Ziekenhuis Maastricht -- een eigen, autonome organisatie, met een eigen, onvervreemdbare verantwoorde-

lijkheid voor het werk dat ze in de gezondheidszorg verricht. Vanuit deze zelfstandige positie zal Annadal, op basis van gezamenlijke afspraken, gaan samenwerken met de faculteit der geneeskunde. Er kan dus geen sprake van zijn, dat het ziekenhuis door de faculteit overspoeld of weggedrukt zal worden: men is en blijft daar immers zelf bij!

Bovendien veronderstelde Tiddens, dat gezien de bijzondere aandacht van de Maastrichtse medische faculteit voor de eerstelijns geneeskunde en voor de opleiding tot basisarts, het academische ziekenhuis van Maastricht, misschien minder dan elders het geval is, de nadruk zal gaan leggen op medische topzorg. Hij ziet als eerste opdracht van dit academisch ziekenhuis, beter dan het niet academische streekziekenhuis dat kan, in te spelen op de vragen en behoeften van de gezondheidszorg. In die zin zal de academisering van het ziekenhuis voor allen die er werken en wie de kwaliteit van de zorg die geleverd wordt ter harte gaat, alleen maar een ontwikkeling ten goede en een vooruitgang betekenen. Academische ziekenhuizen plegen over wat ruimere personele middelen te beschikken dan andere. Hierdoor hebben ze de mogelijkheid en de opdracht op alle niveau's zorg van hoge kwaliteit te leveren. Het gaat dan niet in de eerste plaats meer om topspecialismen als open hartchirurgie of niertransplantaties. Het gaat ook en vooral om verrichtingen als blindedarmoperaties en amandelen knippen. In die visie worden de aard en de kwaliteit van het academisch ziekenhuis dan ook niet uitsluitend en zelfs niet in de eerste plaats bepaald door de kwaliteit van de specialisten die er werkzaam zijn. De kwaliteit wordt evenzogoed bepaald door de verpleegster, de röntgenlaborante of de secretaresse.

Overigens kan eigenlijk beter niet gesproken worden van 'de' academisering van het ziekenhuis, alsof het hier één operatie

betreft. Het zal in feite veeleer zò gaan dat de verschillende afdelingen van het ziekenhuis hun eigen vorm van samenwerking met de faculteit gaan regelen en afspreken.

Tot zover een globale en aangepaste weergave van de informatie die prof. Tiddens over dit onderwerp aan de medewerkers van Annadal kon verstrekken. Erg veel meer is er in concreto niet over de komende ontwikkelingen te vertellen. Wel kan nog aangegeven worden, binnen welk kader de samenwerkingsverbanden tussen medische groeperingen uit Annadal en uit de faculteit gestalte zullen krijgen.

Rompstructuurrapport

In november 1974 is de zogenaamde rompstructuurcommissie gekomen tot het vaststellen van een nota over de personele samenwerking tussen de faculteit en Annadal. In deze commissie hadden zitting drs. H. Roovers (toen bestuurslid van Annadal, onlangs benoemd tot voorzitter van het Ziekenhuis Maastricht), drs. J.G.H. van der Heijden (directielid van Annadal), dr. A.C.J. Rottier, vice-voorzitter van het College van Bestuur van de universiteit en prof.dr. H.A. Tiddens, rector magnificus van de universiteit en toen fungerend dekaan van de medische faculteit.

Deze commissie stelde als uitgangspunt van haar nota, dat samenwerking tussen ziekenhuis en faculteit tot resultaat moet hebben, dat aan de ene kant het ziekenhuis met behoud van zijn eigen identiteit en verantwoordelijkheid moet kunnen functioneren en dat anderzijds medisch wetenschappelijk onderwijs en onderzoek bevorderd moeten worden.

Om tot een juiste integratie van gezondheidszorg, onderwijs en onderzoek te komen (de volgorde is niet toevallig), moet bepaald worden welke specialisten het ziekenhuis nodig heeft om zijn fuktie in de gezondheidszorg te vervullen. Als daaruit blijkt dat er lacunes bestaan moeten deze in onderling overleg worden aangevuld. Dergelijke lacunes kunnen ook ont-

staan, doordat sommige personeelsleden van Annadal bereid zijn een deel van hun tijd -- die tot nu toe geheel aan de gezondheidszorg ten goede kwam -- te gaan besteden aan onderwijs en onderzoek.

Uiteindelijke beslissingen over de personele bezetting van het ziekenhuis worden genomen door het bestuur van het ziekenhuis, in overleg met het bestuur van de faculteit. De benoemingen die daaruit voortvloeien 'geschieden door het ziekenhuis en de MFM conform ieders bevoegdheid'. (Wanneer bijv. een hoogleraar in een klinisch vak benoemd wordt geschiedt die benoeming door de faculteit. Maar het is duidelijk, dat het ziekenhuis bij een dergelijke beslissing betrokken wordt, omdat de benoemde immers daar zijn werkterrein zal vinden. Over de wijze waarop het samenspel in dergelijke gevallen formeel verloopt zijn inmiddels afspraken tussen beide betrokken instanties gemaakt.)

Hoe de samenwerking tussen facultaire en niet facultaire medewerkers in het ziekenhuis geregeld moet worden kan het beste per specialisme geregeld worden. Daarbij is uitgangspunt dat voor facultaire stafleden de hoofdtaak ligt op het gebied van onderwijs en onderzoek en dat zij een deeltaak verrichten in de gezondheidszorg. Niet-facultaire stafleden werken mee aan onderwijs en onderzoek, maar hun hoofdtaak ligt in de gezondheidszorg. Bij de nadere terreinafbakening die op basis van deze uitgangspunten moet geschieden, moet recht worden gedaan aan de gezamenlijke verantwoordelijkheid van alle specialisten voor de kwaliteit van de patiëntenzorg.

Per specialisme zullen samenwerkingsverbanden bestaan (vergelijkbaar met zogenaamde groepspraktijken), met een gekozen teamleider en desgewenst een bestuur. Facultaire medewerkers, opgenomen in zo'n samenwerkingsverband, werken daarin mee aan de patiëntenzorg, ook in de vorm van waarnemingsdiensten, een beperkte polikliniek en een beperkt aantal klinische patiënten.

Tenslotte geeft het rompstructuurrapport het zeer globale kader, waarbinnen de honorering van de medisch specialistische leden van een samenwerkingsverband dient te geschieden.

Deelstructuur Heelkunde

Als voorbeeld van een samenwerkingsverband, dat op basis van deze door de rompstructuurcommissie aangegeven uitgangspunten is opgezet, kan gelden de wijze waarop de afdeling Heelkunde van Annadal haar samenwerking heeft gestructureerd. Het deelstructuurrapport, dat dit regelt, zal zeer binnenkort, nadat enkele laatste details rondgekomen zullen zijn, worden vastgesteld. Ook bij andere afdelingen zijn dergelijke deelstructuurrapporten in een gevorderd stadium van voorbereiding.

Uitgangspunt bij het opstellen van het deelstructuurrapport Heelkunde is geweest de gedachte dat er tussen de vier stafchirurgen (Greep, Van Houtte, Jeekel, Lemmens) en de twee afzonderlijke chirurgische afdelingen die er voorheen op Annadal funtioneerden een volkomen integratie tot stand zou komen. Er zou één chirurgische afdeling moeten komen waarin de vier chirurgen op basis van te maken afspraken samen zouden werken.

Goede samenwerking kan, naar de mening van alle betrokkenen, het best bereikt worden, wanneer alle vier de stafchirurgen werken vanuit een dienstverband en vanuit een facultaire positie, maar ook zolang er voor dr. Van Houtte en dr. Lemmens geen facultaire positie voorhanden is, zijn er goede samenwerkingsafspraken te maken. Daarbij wordt er dan vanuit gegaan, dat zij beiden volledig betrokken worden in facultaire aangelegenheden op het gebied van de algemene heelkunde. Ze zijn dan medeverantwoordelijk voor de facultaire taken in gezondheidszorg, onderzoek en onderwijs op het betreffende vakgebied.

De vier stafchirurgen zullen ieder een eigen klinische verantwoordelijkheid krijgen op dat onderdeel van de algemene heelkunde, dat het beste aansluit bij hun specifieke kennis. Zij zullen aan het hoofd staan van werkgroepen die werkzaam zijn op het bijzondere taakgebied dat ieder van hen is toegewezen.

Deze wijze van specialisatie binnen de afdeling zou het gevaar in zich kunnen sluiten, dat voor de patient geen vrije keuze meer mogelijk zou zijn van de geneesheer door wie hij behandeld wenst te worden. Bij de uitwerking van deze regeling heeft men er daarom naar gestreefd enerzijds de vrije artsenkeuzen te waarborgen en anderzijds te bevorderen dat de behandeling plaatsvindt door die chirurg die voor het betreffende probleem het best is toegerust. Zo betekent de overeengekomen specialisatie niet, dat de chirurgen alleen maar operaties zullen verrichten binnen het hun toegewezen taakveld. Ze zullen in onderling overleg alle vier werkzaam blijven op heel het terrein van de algemene heelkunde.

De eerste verantwoordelijkheid voor het poliklinische werk berust bij een chef de policlinique. Maar iedere stafchirurg doet op een bepaalde tijd spreekuur in de polikliniek, zodat iedere patient de arts van zijn keuze kan raadplegen. Met deze gekozen arts kan hij dan verder afspreken, hoe en door wie de verdere behandeling het beste kan geschieden.

Voor het overige hebben de stafchirurgen ten aanzien van de polikliniek vooral een consulterende functie. Er worden konkrete afspraken gemaakt over de wijze waarop zij deze functie in feite invullen.

De gedachte aan een geïntegreerd werkende heelkundige afdeling wordt ook gerealiseerd doordat er geen vaste binding zal zijn van één chirurg met één ('zijn') afdeling. De chirurgen zullen volgens bepaalde werkafspraken rouleren over de hele chirurgische afdeling. Datzelfde geldt voor het gebruik van de operatiekamers.

Ook ten aanzien van de klinische behandeling kan aldus de patient met de door hem gekozen arts afspreken hoe en door wie hij het beste verder behandeld kan worden.

De organisatorische taken die in de afdeling Heelkunde te vervullen staan, zijn duidelijk over de vier chirurgen verdeeld.

Slot

De deelstructuur heelkunde is hierboven niet gedetailleerd uiteengezet om haarszelfs wille. De bedoeling was, te laten zien wat voor soort vragen opgelost moeten worden wanneer de samenwerking tussen ziekenhuis en faculteit geregeld gaat worden. Bij het academiseren van andere afdelingen zullen soortgelijke of misschien heel andere vragen aan de orde zijn. Het zal iedereen duidelijk zijn, dat er nog heel wat hobbels genomen moeten worden voordat voor alle afdelingen van Annadal dergelijke konkrete samenwerkingsafspraken met de faculteit gemaakt zullen zijn. De kar zal daarbij best wel eens hossen en stoten. Maar als het niet al te zeer tegenzit zal ze er wel zonder al te veel averij overheen komen.

J.O.

Ook ten aanzien van de klinische behandeling kan aldus de patient met de door hem gekozen arts afspreken hoe en door wie hij het beste verder behandeld kan worden.

De organisatorische taken die in de afdeling Heelkunde te vervullen staan, zijn duidelijk over de vier chirurgen verdeeld.

Slot

De deelstructuur heelkunde is hierboven niet gedetailleerd uiteengezet om haarszelfs wille. De bedoeling was, te laten zien wat voor soort vragen opgelost moeten worden wanneer de samenwerking tussen ziekenhuis en faculteit geregeld gaat worden. Bij het academiseren van andere afdelingen zullen soortgelijke of misschien heel andere vragen aan de orde zijn. Het zal iedereen duidelijk zijn, dat er nog heel wat hobbels genomen moeten worden voordat voor alle afdelingen van Annadal dergelijke konkrete samenwerkingsafspraken met de faculteit gemaakt zullen zijn. De kar zal daarbij best wel eens hossen en stoten. Maar als het niet al te zeer tegenzit zal ze er wel zonder al te veel averij overheen komen.

J.O.